

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνεύουσῃς Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Οσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΣ΄ ΣΥΝΑΞΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας
3/16.3.2008

Ὁ Διάλογος μὲ τὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις

Διοργάνωσις

Ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς,
μὲ τὴν εὐλογία
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ἑρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ,
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων
καὶ τὴν ἐπιστασία τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Αὐτοῦ
Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ

Ξενοδοχεῖο «Νοβοτέλ»
Μιχαήλ Βόδα 4-6, Πλατεία Βάθης, Ἀθήνα

Πρόγραμμα «ΙΣ΄ Συνάξεως»

Ἰπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν
τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν
Φωτίου Μεγάλου, Γρηγορίου Παλαμά, Μάρκου Εὐγενικοῦ

— **Εἴσοδος** Θεοφιλεστάτου Ἱεπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ,
Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱεραῖς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.
— «*Εἰς πολλὰ ἔτη...*».

— **Βυζαντινὴ Χορωδία:**

- «*Τῆ Ὑπερμάχῳ...*». Ἦχος πλ. δ΄. Κοντάκιον.
- «*Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα Σου...*». Ἦχος β΄. Ἀπολυτίκιον.
- «*Τριάδος θεράποντες...*». Ἦχος δ΄.
Ἀπολυτίκιον Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν.
- Στίχοι ἐκ τῆς ἀργῆς Δοξολογίας
Ἰακώβου Πρωτοψάλτου. Ἦχος πλ. δ΄.

— **Παρουσιαστής:** Ἄνοιγμα «*ΙΣ΄ Συνάξεως*».

— **Βυζαντινὴ Χορωδία:**

- «*Φῶς ἱλαρὸν...*». Ἐπιλύχνιος εὐχαριστία. Ἦχος β΄
Συντετμημένον ὑπὸ Σωκράτους Παπαδοπούλου.
- Στίχοι ἐκ τοῦ Πολυελέου «*Δοῦλοι Κύριον*». Ἦχος πλ. α΄
Πέτρου Πελοποννησίου.

— **Παρουσιαστής:** Εἰσαγωγή εἰς τὴν «*ΙΣ΄ Σύναξιν*».

— **Ὁμιλία:**

**«Ὁ Διάλογος μετὰ τὸ Βατικανὸν
καὶ οἱ Ἀντιπαπικῆς Δηλώσεις»**

Ὁμιλίας Μέρος Α΄:

1. «*Θὰ μᾶς πᾶνε μετὰ τὸν Πάπα!*»
2. Ὁ Παπισμὸς ἀντιευαγγελικὸς καθ' ὅλα.
3. Διάλογος ἐν Ἀληθείᾳ
ἡ θρίαμβος τοῦ Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ;
4. Ἐπανέναρξις τοῦ Διαλόγου.

— **Βιντεοταινία:**

**«Φανάρι – Βατικανό:
“Πρὸς σύνθεσιν τελικὴν”»**

- Α'. *Ἡ Ἐποχὴ τῶν Διαλόγων.*
- Β'. *Ἡ 10η Συνάντησις στὴν Ραβέννα.*
- Γ'. *Διάλογοι – Οἰκουμενισμὸς – Ἀντιδράσεις.*

— **Παρουσιαστής:** Εἰσαγωγὴ εἰς τὸ Μέρος Β'.

Ἑομιλίας Μέρος Β' :

5. *Ἡ Συνάντησις τῆς Ραβέννας.*
6. *Ὁ συμπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου
μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας.*
7. *Ἐπίσημες φωνῆς ὀρθοδόξου διαμαρτυρίας
ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Καινοτομίας.*
8. *Ἐμεῖς προτιμοῦμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Ἁγίους!*

— **Παρουσιαστής:**

- *Ἐπίλογος «15' Σύναξεως».*

— **Καταληκτικὸς Ἀναφορά:**

- *Ἐπὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου
Ἰωαννῶν κ. Κυπριανοῦ.*

— **Βυζαντινὴ Χορωδία:**

- *«Τὸν Δεσπότην καὶ Ἀρχιερέα ἡμῶν...».*
- *«Τίς Θεὸς μέγας...».*

— *«Δι' εὐχῶν...».*

— **Διανομὴ εὐλογίας:**

- *Ἡ Ἐρὰ Εἰκὼν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας
(Ἀναστήλωσις Εἰκόνων).*

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΣ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

Ὁ Διάλογος μὲ τὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις

Κείμενα Παρουσιαστοῦ - Ἐκφώνητοῦ

• Ἄνοιγμα «ΙΣ΄ Συνάξεως»

Θεοφιλέστατε Ἀναπληρωτὰ Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου,

Ἐπίσκοπε Ὁρεῶν κύριε Κυπριανέ·

Σεβασμιώτατε καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Ὁσιώτατες Μητέρες·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Σᾶς καλωσορίζουμε στὴν ἀποψινὴ μας Ἐκδήλωσι, ἡ ὁποία – μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας – ἀποτελεῖ τὴν δεκάτη ἕκτη (16η) κατὰ σειρὰν «Σύναξι Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως».

Μὲ τὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, τοῦ ὁποίου Σᾶς μεταφέρω τὶς ἐγκάρδιες εὐχὲς ἀπὸ τὴν κλίνη τῆς ἀσθενείας, ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἐγκαινιάσθηκε τὸ 1990 καὶ συνεχίζεται κάθε χρόνο σταθερὰ ἀπὸ τὸ 1994.

Οί «Συνάξεις» αὐτὲς ἀποβλέπουν στὴν ἐνημέρωσι τῶν εὐσεβῶν γιὰ τὸν θανάσιμο κίνδυνο τῆς συγχρόνου μας συγκρητιστικῆς αἰρέσεως, τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

- Καὶ ἔχει ἐπιλεγῆ εἰδικὰ αὐτὴ ἡ ἡμέρα, ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, γιὰ τὶς «Συνάξεις

Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως», διότι σήμερα ἐορτάζουμε τὴν νίκη καὶ τὸν θρίαμβο τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας ὄχι μόνον κατὰ τῶν Εἰκονομάχων, ἀλλὰ καὶ κατὰ πασῶν τῶν αἰρέσεων τὴν νίκην τῆς Ἀληθείας κατὰ τοῦ ψεύδους, τοῦ Φωτὸς κατὰ τοῦ σκότους.

Γιὰ πολλοστὴ φορὰ ἐπισημαίνουμε, ὅτι τὸ **Μήνυμα** τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς **Ἐορτῆς**, τοποθετημένης στὴν ἀρχὴ ἀκριβῶς τῆς εὐλογημένης περιόδου τῶν **Νηστειῶν καὶ τῆς Μετανοίας**, εἶναι ἰσχυρότατο καὶ σαφέστατο: τὸ **οἰκοδόμημα** τῶν πνευματικῶν ἀγώνων γιὰ τὴν σωτηρία μας πρέπει νὰ ἔχη ὡς **ἀρραγὲς θεμέλιο** τὴν **ὀρθοδοξία** τῆς Πίστεώς μας.

* * *

Μὲ τὴν φωτιστικὴ καὶ ὀδηγητικὴ χάρι τῆς Θεομήτορος καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Πίστεώς μας, ἡ πρωτοποριακὴ αὐτὴ προσπάθεια τῶν «Συνάξεων Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως» ἐπιδιώκει, χάριτι Θεοῦ, μία **πολύπλευρη, συστηματικὴ καὶ βαθειὰ ἀνατομία** τῆς παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, ἐξ ἐπόψεως **ἱστορικῆς καὶ θεολογικῆς**.

Ἐπικαλούμεθα τὶς προσευχῆς Σας γιὰ τὴν **συνέχισι** τῆς τεράστιας αὐτῆς προσπάθειας, ἀλλὰ καὶ τὴν **συνεχῆ βελτίωσι** αὐτῆς, στὴν προοπτικὴ τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τὸν ἐορτασμὸ μᾶς **Νέας Κυριακῆς** τῆς Ὁρθοδοξίας, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μας.

* * *

Σᾶς εὐχαριστοῦμε λοιπὸν ποὺ ἀνταποκριθήκατε γιὰ μία ἀκόμη φορὰ στὴν πρόσκλησί μας καὶ Σᾶς παρακαλοῦμε νὰ προσεύχεσθε γιὰ τὴν ὁμαλὴ καὶ αἰσία ἔκβασι τοῦ ἀποψινοῦ μας προγράμματος.

- Ἦδη ἡ Βυζαντινὴ μας Χορωδία ἀνοίξε προσευχητικὰ τὴν «Σύναξί» μας καὶ ἀκούσαμε μαζὶ μὲ τὸ **Κοντάκιο** καὶ τὸ **Ἀπολυτίκιο** τῆς ἡμέρας, τὸ **Ἀπολυτίκιο** τῶν ἰδιαιτέρων Προστατῶν τῶν «**Συνάξεών**» μας – τῶν **Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν, Φωτίου Μεγάλου – Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ**, ὡς καὶ στίχους ἐκ τῆς ἀργῆς **Δοξολογίας** Ἰακώβου Πρωτοψάλτου, σὲ ἦχο πλάγιο τοῦ τετάρτου.

- Ἐν συνεχείᾳ, ἡ Χορωδία μας θὰ ψάλῃ τὴν Ἐπιλύχνιο Εὐχαριστία «**Φῶς ἰλαρόν**», σὲ ἦχο δεύτερο, συντετμημένον ὑπὸ Σωκράτους Παπαδοπούλου.

* * *

- Ὡς εὐγνώμονες δοῦλοι Κυρίου, γιὰ τὴν ὑψίστη δωρεά Του νὰ εἴμεθα Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ νὰ εὕρισκώμεθα μέσα στὸ Ἰλαρὸν Φῶς τῆς Ἀληθείας, ὀφείλουμε ἐν πνεύματι ταπεινῶ καὶ εὐχαριστιακῶ νὰ Τοῦ προσφέρουμε ὕμνους αἰνέσεως καὶ δοξολογίας.

Στίχοι ἐκ τοῦ Πολυελέου «**Δοῦλοι Κύριον**», ἦχος πλάγιος τοῦ πρώτου, Πέτρου Πελοποννησίου.

* * *

• **Εἰσαγωγή εἰς τὴν «Ιζ΄ Σύναξιν» (Μέρος Α΄)**

Ἡ αἵρεσις τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** διαιρεῖ τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924, ὅποτε ἐπεβλήθη ἀντικανονικῶς ἡ **Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμισις** στὴν περιοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐκτοτε, ἡ **Ὁρθόδοξος Ἐνστασις** δραστηριοποιεῖται μὲ ὑπεύθυνο καὶ σοβαρὸ τρόπο ἀπὸ τοὺς **Ἀντι-οικουμενιστὰς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου**, στὴν προοπτικὴ τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ὁρθοδόξων ἐν τῇ Ἀληθείᾳ τῆς Πίστεως.

Ἡ ἀντι-οικουμενιστικὴ μαρτυρία μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς σχετικὲς ἐκδόσεις καὶ παραγωγές, πολλαπλασιάζεται ἤδη μέσω τοῦ «**Ἰντερνετ**»: ἡ Ἱστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας στὸ Διαδίκτυο φιλοξενεῖ μεγάλο ἀριθμὸ σχετικῶν κειμένων καὶ συμβάλλει ἔτσι στὴν διεθνοποίησιν τοῦ **Ἀντι-οικουμενισμοῦ**.

Ἡ ὅλη αὐτὴ δραστηριότητα ἀποβλέπει, μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου μας, στὴν συνειδητοποίησιν τοῦ μεγάλου κινδύνου ἀπὸ τὴν συγκρητιστικὴ αἵρεσι τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ** καὶ τὴν ἀφύπνισιν τῆς **Συνοδικῆς Συνειδήσεως** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς αἰρέσεως αὐτῆς καὶ τοῦ ἀμέσου ἀποτελέσματός της, δηλαδὴ τῆς καινοτομίας τοῦ **Νέου Ἡμερολογίου**.

* * *

Ἐφέτος, ἐκρίθη σκόπιμο νὰ ἀναφερθοῦμε κριτικὰ στὴν πορεία τοῦ **Διαλόγου μὲ τὸ Βατικανὸ** καὶ τὶς σποραδικὰς **Ἀντιπαπικὰς Δηλώσεις** τῶν νεοημερολογιτῶν ἀδελφῶν μας.

Τὸ Βατικανό, ὡς γνωστόν, ἔχει ἀναπτύξει – ἀπὸ τῆς δεκαετίας τοῦ '60 – τὸν λεγόμενον **Παποκεντρικὸ Οἰκουμενισμό**, μέσω τοῦ ὁποίου **διαβρώνει** σταθερὰ τοὺς **Οἰκουμενιστὰς** τῶν λεγομένων ἐπισήμων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τὴν ὀδυνηρὰ πορεία τῆς **διαβρώσεως** αὐτῆς – μάλιστα μέσω καὶ τῶν **Διαλόγων** – θὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἀπόψε ἀνάγλυφα ὁ **Ὁμιλητὴς** μας.

Ἐχομε παραγάγει, ὡς συνήθως καὶ μία πολὺ ἐνδιαφέρουσα **ταινία**, γιὰ τὴν ἐνημέρωσί Σας, ἀλλὰ καὶ προκειμένου νὰ ἐμπεδωθοῦν ἀκόμη καλύτερα οἱ θέσεις τοῦ **Ὁμιλητοῦ**.

Ἡ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ταινία μας θὰ προβληθῆ μετὰ τὶς τέσσερις πρῶτες ἐνότητες τοῦ Ὅμιλητοῦ, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κυρίου Κλήμεντος, Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, τὸν ὁποῖο παρακαλῶ νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα.

* * *

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικώς τὸ Κριτήριον, λαλώ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΣ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

Ὁ Διάλογος μὲ τὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις*

Ὁμιλία – Μέρος Α΄

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Θεοφιλέστατε Ἀναπληρωτὰ Πρόεδρε, Ἐπίσκοπε Ὁρεῶν κ. Κυπριανέ·
Σεβασμιώτατε καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

1. «Θὰ μᾶς πᾶνε μὲ τὸν Πάπα»!

ΜΕ τὴν βοήθεια τῆς Παναχράντου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἁειπαρθένου Μαρίας, ἐπικαλούμενος τὴν εὐχή τοῦ ἀσθενούντος, ἀλλὰ πνευματικὰ παρόντος, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ, καὶ τὴν ὑπομονετικὴ προσευχὴ καὶ προσοχὴ Σας, εἰσέρχομαι ἀμέσως στὴν ἐξέτασι τοῦ θέματός μας περὶ τοῦ Διαλόγου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μὲ τὸ Βατικανὸ καὶ τὶς Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις, οἱ ὁποῖες ἀποδεικνύουν τὸν κρυμμένο δυναμισμὸ τῆς ὀρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας· ἕναν δυναμισμὸ ὁ ὁποῖος πρέπει ὅπως ὅποτε νὰ ἀφυπνισθῇ καὶ νὰ ἐκφρασθῇ μὲ συνέπεια καὶ ἀποτελεσματικότητα, προκειμένου νὰ ἀποτιναχθῇ ὁ φιλαίρετικὸς

ζόφος, και ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐπανεύρη τὸ κάλλος καὶ τὴν δόξα Της, ὥστε νὰ ἐπιτελέσῃ ἀπρόσκοπτα τὸ σωτηριῶδες λυτρωτικὸ ἔργο Της.

Θὰ ἀρχίσουμε ἀπὸ ἓνα εὐθυμο καὶ διδακτικὸ περιστατικὸ, τὸ ὁποῖο συνέβη πρὸ πεντηκονταετίας καὶ πλεον ἐδῶ στὴν Ἀθήνα, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν πολὺ π. Αὐγουστῖνο Καντιώτη:

«Ὅταν κατέβηκα ἀπὸ τὰ ψηλὰ βουνὰ στὴν Ἀθήνα (τὸ 1952) μετὰ ἀπὸ εἴκοσι χρόνια -εἶχα νὰ κατεβῶ ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ μου χρόνια, μὲ βρίσκει ἓνας παλιὸς συνάδελφος καὶ μοῦ λέει:

– Βρὲ Αὐγουστίνε, πᾶμε ἐκεῖ κάτω, καὶ μοῦ ἔδειξε τὴν παλιὰ Βουλή, ἐκεῖ ποῦ εἶναι ἀπ’ ἐξῶ τὸ ἄγαλμα τοῦ μπαρμπα-Κολοκοτρώνη. Ἐκεῖ μέσα, μοῦ λέει, γίνεται συνέδριο τῶν θεολόγων.

– Πᾶμε.

Μπαίνω μέσα καὶ βλέπω νὰ εἶνε συγκεντρωμένοι φοιτηταί, καθηγηταί, γυμνασιάρχαι, ἐπιθεωρηταί, δεσποτάδες μὲ ἐγκόλπια, ἱεροκήρυκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἐγώ, τελείως ἄγνωστος στὴν Ἀθήνα, μπήκα καὶ τρύπωσα, ὅπως εἶνε ἀμφιθεατρικῶς ἡ παλαιὰ Βουλή, ἐπάνω, στὰ τελευταῖα καθίσματα.

Ἄπὸ κεί τί ἔβλεπα; Ἔβλεπα νὰ μπαίνουν κάτι γεροντάκια, παπᾶδες ποῦ ἄσπρισαν τὰ μαλλιά τους, παπᾶδες ποῦ ἂν δὲν ἦταν αὐτοὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε τὸ Ἑλληνικὸ κράτος. Αὐτοὶ ποῦ ἦταν στὴν ὑποδοχὴ, τὸ προεδρεῖο τῶν θεολόγων, δὲν τοὺς ἔδιναν καμμία σημασία· καὶ πολλοὶ ἀπ’ αὐτοὺς τοὺς σεβασμίους ἱερεῖς ἦταν ὄρθιοι. Ὅταν ἔμπαινε κανένας φραγκόπαπας, τοῦ ἔκαναν μεγάλες τσιριμόνιες, μεγάλες περιποιήσεις, καὶ τὸν ἔβαζαν στὰ πρῶτα καθίσματα. Λέω: Ποῦ εἶμαι:...

Εἶχα δίπλα μου ἓναν παπᾶ ποῦ ἔφυγε στὸ ἐξωτερικὸ.

– Δὲ βλέπεις, μοῦ λέει, τί γίνεται; Μὴ μιλᾷς ὅμως, καὶ μὲ κρατοῦσε ἀπὸ τὰ ράσα.

Καλὰ αὐτό, τὸ ὑπέφερα.

Σὲ λίγο ἀνεβαίνει κάποιος καθηγητὴς καὶ λέει:

– Ἡ σεβασμία Καθολικὴ Ἐκκλησία...

“Ὦχι! λέω.

Ἄνεβαίνει δεύτερος καθηγητὴς καὶ λέει:

– Ἡ σεβασμιωτάτη Ἐκκλησία τῶν Καθολικῶν...

Ἔ, δὲν ὑπέφερα· δὲ μ’ ἔχετε δεῖ ὅταν θυμῶνω -ὁ Θεὸς νὰ μ’ ἐλεήσει κι ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό. Ἀπὸ κεί πού καθόμουν, σηκώνω τὸ χέρι καὶ μόνος παίρνω τὸ λόγο καὶ λέω:

– **Σᾶς ἐρωτῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε. Ἐγὼ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κούνια, γνωρίζω ἀπὸ τὴ μάνα μου, γνωρίζω ἀπὸ τὸ μοναστήρι μου, γνωρίζω ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς θεολόγους, ὅτι μία εἶνε ἡ Ἐκκλησία· ἡ ἀγία, ἡ ἀποστολική, ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε σχίσματα καὶ αἵρέσεις. Σᾶς ἐρωτῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε· Ἡ παπικὴ “ἐκκλησία” δὲν εἶνε σχίσμα καὶ αἵρεις; Ἐγὼ λέω, ὅτι εἶνε αἵρεις, καὶ ὡς αἵρεις δὲν πρέπει νὰ λέγεται σεβασμία.**

Τὸ τί ἔγινε!... Δὲν ἀπαντοῦσε κανεὶς ἀπ’ αὐτοὺς στὸ ἐρώτημά μου. Χτύπησαν τὰ κουδούνια. Φώναξαν τὴ φρουρά. Ἦρθαν οἱ χωροφύλακες γιὰ νὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ κεί πάνω. Τότε καμμιά δεκαριά παιδιά, νέοι θεολόγοι πού τοὺς γνώριζα ἀπὸ τὸ στρατό, λένε: “Ὁχι, δὲν θὰ βγῆ ἔξω ὁ Ἱεροκήρυκας. Ἔτσι, μόλις καὶ μετὰ βίας, σταμάτησαν.

“Ὅταν βγῆκα ἔξω, εἶπα μὲ τὸ μυαλό μου· “Γιὰ φαντάσου, ποῦ μᾶς πάνε...”. Εἶπα μέσα μου· “Αὐτοὶ θὰ μᾶς πάνε στὸν Πάπα!”»¹.

2. Ὁ Παπισμὸς Ἀντιευαγγελικὸς καθ’ ὅλα

Τὸ συμπέρασμα, ὅτι θὰ μᾶς πάνε στὸν Πάπα ἦταν καὶ εἶναι ἐφιαλτικὸ γιὰ κάθε Ὁρθόδοξο, ὁ ὁποῖος ἀναπνέει τὸν καθαρὸ εὐαγγελικὸ ἀέρα καὶ ξεδιψᾷ ἀπὸ τὰ ἁγιοπνευματικὰ νάματα τῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας καὶ αὐξήσεως.

Καὶ βέβαια, καταλαβαίνουμε ὅτι δὲν ἦταν ἀφελεῖς ὅσοι διείδαν ἀρκετὰ ἐνωρίτερα, ἤδη στὴν Ἡμερολογιακὴ Καινοτομία τοῦ 1924, τὴν ἴδια ἀκριβῶς σπορὰ τοῦ ἐκφραγκισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων. Οἱ ἀντιδρῶντες, παλαιότερα καὶ στὶς ἡμέρες μας, γιὰ τὸν φιλοπαπισμὸ τῶν ποιμένων τους, πῶς δὲν τὸ κατανοοῦν αὐτὸ καὶ πῶς συνεχίζουν νὰ ἄγωνται καὶ φέρωνται σὲ χώρους μακρὰν τῆς σωτηριώδους Ὁρθοδόξου εὐσεβείας τῶν Πατέρων μας;

Ὁ Πάπας ἐκπέμπει δηλητηριώδη πνευματικὸ μολυσμὸ, διότι εἶναι φορέας χιλιόχρονης αἰρετικῆς ἀποστασίας καὶ νεκρώσεως. Ἐξέπεσε ἐξ αἰτίας τῆς φιλαρχίας του καὶ ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος: «οὐδὲν οὕτως Ἐκκλησίαν δυνήσεται διαιρεῖν ὡς φιλαρχία»². Ὁ ἐγωϊσμὸς πάντοτε ἐπιφέρει δεινὸ σκοτισμὸ διανοίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο νοθεύεται ἡ διδασκαλία τῶν καθαρωτῶν δογμάτων τῆς Πίστεως καὶ ἀνοίγει διάπλατα ὁ δρόμος πρὸς τὴν πάσης φύσεως πολυειδῆ πλάνη καὶ αἵρεσι.

Μέσω τοῦ Πρωτείου καὶ τοῦ Ἀλαθήτου του ὁ Πάπας ἐξεγέρθηκε ὀλοκληρωτικὰ καὶ ριζοσπαστικὰ κατὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἔτσι ἀποφαίνεται ὁ σύγχρονος Ὁμολογητὴς Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας π. Ἰουστίνος Πόποβιτς: «**Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι ἡ αἵρεσις τῶν αἰρέσεων**»³!

Καὶ ὅσο ἰσχύει τὸ ἐωσφορικὸ ἀλάθητο τοῦ Πάπα καὶ ἐν γένει τὸ διεστραμμένον παποκαισαρικὸ πνεῦμα τοῦ Παπισμοῦ, οἱ δογματικὲς καὶ λειτουργικὲς αἵρέσεις του θὰ πολλαπλασιάζονται χωρὶς περιορισμό.

Ἡ παπικὴ αἵρεσι δὲν συνίσταται μόνον στὴν χρῆσι διαφόρου καὶ ἀντιευαγγελικοῦ διοικητικοῦ συστήματος καὶ διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν λειτουργικῶν ἐθίμων, **ἀλλὰ στὴν ὑπουλη καὶ βαθύτερη ἀλλοίωσι αὐτοῦ τούτου τοῦ Εὐαγγελικοῦ πνεύματος.**

*«Εἶναι ἀναντίρρητον γεγονὸς», σημειώνει ἓνας Γέροντας, «ὅτι ὁ παπισμὸς διακατέχεται ἀπὸ ἀντιευαγγελικὸν καὶ ἀνελεύθερον πνεῦμα, διὰ τοῦτο καὶ κατήντησε ἀνθρωποκεντρικόν, κοσμικὸν κράτος, **μὲ ἴδιον στρατόν, οἰκονομίαν καὶ διπλωματίαν. Μέχρι σήμερον τὸ Βατικανὸν εἶναι κράτος.** Ἄσκει διπλωματίαν καὶ ἐπηρεάζει τὴν διεθνῆ οἰκονομίαν διὰ συμμετοχῆς εἰς μεγάλας ἐταιρείας καὶ ἐπιχειρήσεις. Οὕτως ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι Θεανθρώπινος ὀργανισμὸς, ἀλλὰ κοσμικὸς τοιοῦτος, ἐπιδιώκων μὲ ἀθεμίτους τρόπους τὴν ἐπικράτησιν αὐτοῦ.*

***Ἄλλὰ τὸ φοβερώτερον δι' ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους εἶναι ὁ μοχθηρὸς καὶ ὑπουλος ἐχθρὸς, ἡ Οὐνία**»⁴!*

Μία καθαρὰ λοιπὸν πνευματικὴ ἀποτίμησις τῆς Δυτικῆς Χριστιανισμοῦ, θὰ εἶχε νὰ μᾶς συνοψίσῃ τὰ ἐξῆς συμπεράσματα, σύμφωνα μὲ τὴν σοφὴ καὶ ὄντως Χρυσόστομικὴ γραφίδα τοῦ Ἁγίου Ἐπισκόπου Νικολάου τοῦ Σέρβου:

«Ἡ Δύση σταμάτησε νὰ παράγει ἀγίους καὶ σοφοὺς. Αὐτὸ χρονολογεῖται ἀπὸ τότε ποὺ οἱ πάπες σταμάτησαν νὰ εἶναι ἅγιοι καὶ σοφοὶ καὶ ἔγιναν πολιτικοὶ καὶ διπλωμάτες.

Πρὶν ἀπὸ αὐτὴ τὴν καμπή, ἡ Δύση ἦταν Ὁρθόδοξη, ζοῦσε ἐν Χριστῷ καὶ ἀγωνιζόταν γιὰ τὴν Οὐράνιο Βασιλεία. Μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴν καμπή, ἡ Δύση, στὴν προσπάθειά της νὰ ἐλευθερωθεῖ ἀπὸ τὸν πάπα, ἐξέπεσε ἀπὸ τὸν Χριστό. Τότε ἡ ὄραση τῶν δυτικῶν γιὰ τὸν πνευματικὸ κόσμον καλύφθηκε μὲ γλαύκωμα καὶ ἀντὶ γιὰ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν Οὐράνιο Βασιλεία, ὁ δυτικὸς κόσμος ἄρχισε νὰ ἀγωνίζεται δίχως ντροπή, γιὰ τὴν ἐπίγειο βασιλεία.

Αὐτὰ συνιστοῦν τὴ νεώτερη καὶ νεώτατη ἱστορία τῆς Εὐρώπης ποὺ στηρίζεται σὲ δύο σημεία: ὑποταγὴ καὶ ἐκμετάλλευση. Ἔτσι μιλοῦν καὶ πράττουν οἱ δυτικοί. Νὰ ὑποτάξουμε δηλαδὴ καὶ νὰ ἐκμεταλλευτοῦμε τὴ φύση, ὄχι βέβαια σὰν δημιουργημάτων τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν εὐλογία Του, ἀλλὰ νὰ τὴν ὑποτάξουμε σὰν ἰδοκτησία στὸ ἔπαθλο τῆς προσωρινῆς ἀπόλαυσης.

Ἄλλὰ γιατί ὅλα αὐτά; Μήπως ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος δὲ συλλογιέται πὼς θὰ πεθάνει, εἴτε ὑποτάξει κάτι εἴτε ὄχι; Αὐτὸ ἀναρωτιέται μὲ ἀπορία ὁ Ἀνατολίτης.

Ὅχι, ὄχι! Ὁ δυτικὸς ἄνθρωπος δὲν σκέφτεται ποτὲ τὸ θάνατο ὡσὸτου δὲν κάνει 40 πυρετό. Δὲν ἔχει χρόνο νὰ σκεφτεῖ τὸ θάνατο. Δὲν ἔχει χρόνο νὰ σχεφτεῖ οὔτε καὶ γιὰ τὴ ζωὴ. Δὲ σκέφτεται οὔτε τὴ ζωὴ οὔτε καὶ τὸ θάνατο, ἀλλὰ μονάχα τὴν ὑποταγὴ καὶ τὴν ἐκμετάλλευση. Τὴν ἐκμετάλλευση γῆς καὶ ἀέρα, πυρὸς καὶ ὕδατος, φυτῶν καὶ ζώων, ἀδελφῶν καὶ συγγενῶν, γειτόνων καὶ γειτονικῶν λαῶν καὶ κρατῶν. Ἀνακάλυψε τὸ σύνθημα τῆς ἐπιστήμης καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του: **ὑποτάξτε καὶ ἐκμεταλλεῦτε** καὶ τρέχει ξωπίσω του λαχανιασμένος...»⁵.

Χαρακτηριστικὴ δὲ περίπτωσι Βατικανείου σχεδίου ὑποταγῆς καὶ ἐκμεταλλεύσεως εἶναι ὁ δούρειος ἵππος τῆς προαναφερθείσης Οὐνίας. Πρόκειται γιὰ τοὺς προβατοσχήμους ἐκείνους λύκους, οἱ ὁποῖοι διατηροῦν ἐξωτερικὰ τυπικὸ, ρυθμὸ καὶ ἐμφάνισι ὀρθοδόξων, ἀλλὰ εἶναι ὑποταγμένοι στὴν Ρώμη καὶ ὑπηρετοῦν ἀντὶ πάσης θυσίας τοὺς ἀρπακτικοὺς στόχους της.

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ὁρθόδοξος φωνὴ διακηρύσσει στεντορίως:

«Ἐφ’ ὅσον θὰ ὑπάρχη ἡ Οὐνία, οὐδεὶς λόγος ἢ διάλογος δύναται νὰ γίνη περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐνωσις εἶναι δυνατὴ μόνον διὰ τῆς μετανοίας καὶ εἰλικρινοῦς ἐπιστροφῆς τῆς Δυτικῆς εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν, τῆς αἰρετικῆς παπικῆς εἰς τὴν μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν»⁶.

3. Διάλογος ἐν Ἀληθείᾳ ἢ Θρίαμβος τοῦ Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ;

Ἡ ὅμως στὸν Ὁρθόδοξο χῶρο, ὅπως ἄλλωστε φάνηκε στὸ περιστατικὸ ποὺ ἀναγνώσαμε μὲ τὸν π. Αὐγουστῖνο, σὲ ἐκκλησιαστικούς, ἀκαδημαϊκοὺς καὶ ἄλλους κύκλους, ἐπισήμους καὶ μὴ, ἀναπτύχθηκε μία διάβρωσις τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος καὶ μία στροφή συμπαθείας ἔναντι τῆς ἀποκρουστικῆς παπικῆς αἰρέσεως.

Σὲ τοῦτο πρωτοστάτησε, ὡς γνωστόν, ἡ πρωτόθρονη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἡ ὁποία ἐκήρυξε τὸν Οἰκουμενισμὸ ἀπὸ τὶς ἀρχὲς ἀκόμη τοῦ 20οῦ αἰῶνος καὶ τὸν προώθησε, ἐπικαλουμένη σὺν τοῖς ἄλλοις πρὸς τοῦτο καὶ τὴν δεινὴ ἐμπερίστατη θέσι καὶ κατάστασί της.

Ὅμως, ὅπως ὀρθὰ παρατηρεῖ ἀγωνιστῆς Κληρικὸς καὶ Καθηγητῆς,

«ἡ ἔστω κατ’ οἰκονομίαν, γιὰ διπλωματικούς λόγους, ἀποδοχὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, ἔγινε τώρα δόγμα, διδασκαλία, αἵρεσις, ἰδιαίτερα μετὰ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἀποστολὴ καὶ ἐπιβολὴ στὴν ἱεραρχία τοῦ θρόνου ὡς πατριάρχου τοῦ Ἀθηναγόρου»⁷.

Οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενιστὲς λοιπόν, ἀπὸ Ἀθηναγόρου ἰδίως καὶ ἐξῆς, ἄρχισαν νὰ θεωροῦν τὸν Παπισμὸ μὲ ἄλλους ὀφθαλμούς καὶ μὲ ἄλλη διάθεσι. Ἡ ἀσχίμια τοῦ ἀντὶ νὰ τοὺς ἀπωθῆ καὶ διατηρῆ σὲ ἐγρήγορι καὶ ἐπιφυλακτικότητι, ἄρχισε νὰ τοὺς θαμβῶνῃ παραδόξως καὶ νὰ τοὺς σαγηνεύῃ παντελῶς, διὰ τῆς μεταμορφώσεώς του εἰς «ἄγγελον φωτός»⁸.

Καὶ ὄντως, ὁ Παπισμὸς ἐφρόντισε μετὰ τὴν Β΄ Βατικανὴ Σύνοδο (1962-1965) νὰ ἀποκρύψῃ ἐπιφανειακὰ τοὺς ἀρπακτικούς του ὄνυχας καὶ νὰ ἀλλάξῃ τακτικὴ πρὸς ἄγραν ὑποψηφίων θυμάτων τῆς θλιβερᾶς μάνδρας του, ἥτοι τῆς φυλακῆς του.

Ὁ Παπισμὸς ἔθεσε σὲ ἐφαρμογὴ τὸν περίφημο Ρωμαϊκὸ ἢ Ρωμαιοκεντρικὸ Οἰκουμενισμὸ, ὁ ὁποῖος τὴν πραγμάτωσι τῆς ἐνότητος τῶν Χριστιανῶν τὴν βλέπει μόνον σὰν ἐπιστροφή τῶν «ἀποσχισθέντων

ἀδελφῶν» στους κόλπους τῆς «ἐκκλησίας» του, ἡ ὁποία ἔχει ὡς κεφαλὴ τὸν δῆθεν διάδοχο τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου Πάπα τῆς Ρώμης ⁹.

Οἱ Ἀρχές πού διέπουν τὸν Ρωμαϊκὸ Οἰκουμενισμό, ἔθεσαν τὶς βάσεις μιᾶς νέας μορφῆς Οὐνίας: τῆς Οἰκουμενικῆς Οὐνίας¹⁰, ἡ ὁποία καὶ ἔθεσε μὲ τὴν σειρά της τὰ θεμέλια τοῦ ἐπισήμου Διαλόγου μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως τοὺς ἐγοήτευσε καὶ τοὺς διέβρωσε συνειδησιακῶς.

Ἦδη, πρὶν νὰ φθάσουμε στὸν λεγόμενο «Διάλογο τῆς Ἀληθείας», ἐπικράτησε ὁ λεγόμενος «Διάλογος τῆς Ἀγάπης», ὁ ὁποῖος μέσῳ ἐνὸς εὐρυτάτου φάσματος σχέσεων καὶ συνεργασίας ὀρθοδόξων καὶ ἑτεροδόξων, ὠδήγησε αὐτοὺς σὲ προσέγγισι καὶ συγχρωτισμὸ (ἄρσι ἀναθεμάτων χωρὶς νὰ ἀρθοῦν οἱ δογματικὲς διαφορές, κοινὴ προσευχὴ καὶ λατρεία, ἀνταλλαγὴ ἐπισκέψεων, ἀνταλλαγὴ σπουδαστῶν κλπ.), καθὼς ἐπίσης καὶ σὲ ἀνάπτυξι οἰκουμενιστικῶν θεολογιῶν, ὅπως τῶν λεγομένων «Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν» ἢ τῆς «Κοινῆς Διακονίας» τοῦ κόσμου¹¹.

Ἔτσι, ὅταν τὸ 1980 κηρύχθηκε ἡ ἔναρξις τοῦ ἐπισήμου Θεολογικοῦ Διαλόγου, οἱ ἐκκλησιολογικὲς προϋποθέσεις καὶ τὰ θεμέλια πού ἐτέθησαν ἦταν τέτοια, πού δὲν προοιώνιζαν θετικὴ ἐξέλιξι, διότι δὲν **σχετιζόταν ὁ Διάλογος αὐτὸς μὲ τὸν ἀποδεκτὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Διάλογο ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ περὶ τῆς Ἀληθείας, καὶ βέβαια δὲν ἐδίδετο μέσῳ αὐτοῦ αὐθεντικὴ καὶ δυναμικὴ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας.**

Ἀπὸ τὴν ἔναρξι λοιπὸν τῶν ἐργασιῶν τῆς Μικτῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν στὴν Πάτμο τὸ 1980, τὸ Βατικανὸ «δὲν ἦταν διατεθειμένον νὰ κινηθεῖ μὲ εἰλικρίνεια»¹², ἐφ' ὅσον παρουσίασε στὴν σύνθεσι τῆς ἀντιπροσωπίας του Οὐνίτες (ἀπὸ τοὺς 28 ἀντιπροσώπους του, οἱ 8 ἦταν Οὐνίται!), καὶ γενικῶς «ἄλλα συμφωνοῦσε καὶ ἄλλα ἐπραττε»¹². Ἡ Ρώμη, διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, «ἔδειξε τὸ πραγματικὸ της πρόσωπο, ἀπομακρυσμένο κατὰ πολὺ ἀπὸ τὶς ἀρχές τοῦ "διαλόγου τῆς ἀγάπης"»¹³. Διότι, ἐνῶ οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ εἶχαν δηλώσει ἀπὸ τὴν Γ' Πανορθόδοξη Διάσκεψι (1964) ὅτι «Οὐνία καὶ διάλογος εἶναι ἀσυμβίβαστα ταυτοχρόνως»¹⁴, οἱ Παπικοὶ ἐπέμεναν καὶ ἐπιμένουν νὰ διατηροῦν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἐνισχύουν, ἐφ' ὅσον τοὺς ἐξυπηρετεῖ γιὰ νὰ τὴν προβάλλουν ὡς πρότυπο «ἐνώσεως» καὶ ἐπανόδου τῶν ὀρθοδόξων στὴν Ρώμη ¹⁵.

Ἐνα ἄλλο θέμα, τὸ ὁποῖο ἐξ ἀρχῆς κατεδίκαζε τὸν Διάλογο σὲ ἀποτυχία, ἦταν ἡ ἐνασχόλησις του μὲ τὰ ἐνοῦντα τὶς δύο πλευρές, καὶ ὄχι μὲ τὰ διαιροῦντα, ἂν καὶ στὰ θεωρούμενα ὡς ζητήματα πού μᾶς

ένωνουν, π.χ. τὰ Μυστήρια, ὑπάρχουν θεμελιώδεις καὶ ἀγεφύρωτες διαφορές: αὐτὰ μεταδίδουν Ἰσχυρὴ Χάρι κατὰ τοὺς Ὁρθοδόξους, Κτιστὴ κατὰ τοὺς Παπικούς. Κατὰ τὸν τρόπο δὲ αὐτό, καταλήξαμε σὲ μειοδοσία, ὑποχωρητικότητα καὶ συμβιβασμὸς ὡς πρὸς τὰ δόγματα. Καὶ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ συμβῆ διαφορετικά, διότι τὸ Ἁγιοπατερικὸ ὑπόδειγμα εἶναι σαφῶς ἄλλο.

Γιὰ παράδειγμα, ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἀναρωτιέται σὲ παρόμοια περίπτωσι, ὅταν ἓνας ἰατρὸς κληθῆ σὲ κάποιον βαρεῖα ἀσθενῆ καὶ δὲν τοῦ ὁμιλῆ γιὰ τὰ ἀρρωστημένα του μέλη, ἀλλὰ γιὰ τὰ ὑγιᾶ, δὲν θὰ τὸν κατηγορούσαμε γιὰ παραφροσύνη, ἐφ' ὅσον γι' αὐτὰ ποὺ ἦλθε σιωπᾶ καὶ γι' αὐτὰ ποὺ δὲν εἶναι ἀνάγκη διαλέγεται; Ἔτσι συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖοι ἄφησαν τὰ τῆς αἰρέσεώς τους καὶ ἀσχολοῦνται μὲ ἕτερα θέματα ¹⁶.

Ἐνῶ λοιπὸν οἱ Παπικοὶ ἐμμένουν στὶς τρεῖς κυριώτερες δογματικὲς πλάνες τους: τὴν αἵρεσι τοῦ **Φιλιόκβε**, ἡ ὁποία προσβάλλει τὴν διδασκαλία περὶ Ἁγίας Τριάδος, τὴν αἵρεσι τοῦ **Παπικοῦ Θεσμοῦ**, ἡ ὁποία ἀναιρεῖ τὴν διδασκαλία περὶ Ἐκκλησίας, καὶ τὴν αἵρεσι τῆς **Κτιστῆς Χάριτος**, ἡ ὁποία πλήττει τὴν διδασκαλία περὶ Σωτηρίας, συνετάσσοντο ὑπὸ τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου **κοινὰ** θεολογικὰ κείμενα, ὅπως περὶ πίστεως, μυστηρίων, ἱερωσύνης κλπ., στὰ ὁποῖα παρεκάμπτοντο τὰ πραγματικὰ θεολογικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα καὶ περιείχοντο τεχνηέντως τὰ σπέρματα τῆς ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως ἐπὶ τῶν θεμάτων αὐτῶν, ὡσὰν νὰ μὴ ὑφίσταται αἵρεσις μεταξὺ τῶν δύο πλευρῶν!

Καὶ ὅμως, ἐνῶ ὑπάρχουν **«ἀβυσσαλεὲς ἀποκλίσεις»** ¹⁷ τῶν Παπικῶν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Πίστι, τὴν Πίστι τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις φθάσαμε στὴν Συμφωνία τοῦ Βελεμενδίου τοῦ Λιβάνου τὸν Ἰούνιο τοῦ 1993, στὴν Ζ' Σύγκλησι τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου, ὅπου ὁ πολυαιρετικὸς Παπισμὸς ἀναγνωρίσθηκε ὅτι ἀποτελεῖ ὄντως **«Ἀδελφὴ Ἐκκλησία»** τῆς Ὁρθοδόξου καὶ ὅτι κατέχει ὅλα **«ὅσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του»** ¹⁸! Στὴν ἴδια συμφωνία, ἀναγνωρίσθηκαν καὶ οἱ Οὐνιτικὲς Κοινότητες ἐμμέσως ὡς Ἀδελφές Ἐκκλησίες μὲ δικαίωμα ὑπάρξεως καὶ δραστηριοποιήσεως.

Ὅπως χαρακτηριστικὰ παρατηρεῖ ὁ Καθηγητὴς π. Θεόδωρος Ζήσης:

«στὸ κείμενο τοῦ Βελεμενδίου εἰσῆλθε ὁ ὁμολογιακὸς συγκρητισμὸς καὶ ἡ οἰκουμενιστικὴ ἐκκλησιολογικὴ σύγχυσις, ποὺ ἄρχισαν νὰ ἀποδίδουν καρπούς» ¹⁹.

Τὸ ἀποκαρδιωτικὸ καὶ προδοτικὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ἀποφευχθῆ σὲ ἓναν Διάλογο, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν σοβαρὴ θεολογικὴ ἀποτίμησι μακαρίτου ἤδη Καθηγητοῦ²⁰, σχετικοποιεῖ τὶς μεγάλες θεολογικὰς διαφορὰς μεταξὺ τῶν δύο πλευρῶν, ἀναλισκόμενος σὲ γενικὲς καὶ κοινότυπες ἀπόψεις μὲ χρῆσι μάλιστα συμβιβαστικῆς καὶ διφορούμενης ὀρολογίας, ἀσχολεῖται μὲ ἐπὶ μέρους θέματα καὶ ἀναζητᾶ σημεῖα συμφωνίας μὲ περιορισμὸ τοῦ περιεχομένου του καὶ ἀνάλυσι μονομερῆ, παραθέτει πολλὰ καὶ συχνὰ διφορούμενες θεολογικὰς θέσεις, οἱ ὁποῖες νομιμοποιοῦν ὡς ἐξ ἀρχῆς τὶς θεολογικὰς καὶ ἐκκλησιαστικὰς καινοτομίας τοῦ Παπισμοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ ἀναγνωριζομένη ἀπὸ τὸν Διάλογο συμφωνία σὲ πολλὰ θεολογικὰ θέματα δὲν θεωρεῖται ὀπωσδήποτε θετικὸ στοιχεῖο, καθ' ὅσον ἦταν ἐντελῶς διαφορετικὴ ἢ κανονικὴ ἐξέλιξι καὶ καθιέρωσι τῆς κοινῆς αὐτῆς διδασκαλίας σὲ κάθε πλευρὰ χωριστά.

Πράγματι, ἡ **ἄκαμπτη ἐμμονὴ** τοῦ Βατικανοῦ στὶς παραδοσιακὰς θέσεις του καὶ ὁ ἰσχύον ρωμαϊκὸς κώδικας Κανονικοῦ Δικαίου, **δὲν ἀφήνουν περιθώρια ὑπαναχωρήσεως**. **Ἡ ὁμολογιακὴ αὐτοσυνειδησία τῶν Παπικῶν δὲν ἐπιτρέπει ἀμφισβήτησι τῶν καινοτομιῶν του!** Ὅποτε, **«ποιὸ εἶναι τὸ πραγματικὸ νόημα καὶ οἱ οὐσιαστικὰς προοπτικὰς τοῦ διαλόγου αὐτοῦ;... Δυστυχῶς, ὁ ὀρθόδοξος κόσμος δὲν ἔχει περιθώρια κάποιας αἰσιοδοξίας»^{20!}...**

Καὶ ὄντως, ἡ Ἡ' Συνέλευσις Ὀλομελείας τῆς Διεθνούς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου στὴν Βαλτιμόρη τῶν Η.Π.Α. τὸν Ἰούλιο τοῦ 2000²¹, ἀπέδειξε τὴν ἀλήθεια τῆς ὡς ἄνω διαπιστώσεως. Ἡ ἐπέμβασις τοῦ Πάπα στὴν Συνέλευσι ὑπὲρ τῶν Οὐνιτῶν, ἡ ἀδιαλλαξία τῶν Οὐνιτῶν Συνέδρων καὶ οἱ διπλωματικοὶ ἐλιγμοὶ τῆς Παπικῆς Ἀντιπροσωπίας, ὠδήγησαν στὸ συγκλονιστικὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ Παπικοὶ **«ἐμπαίζουν τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ δὲν προσέρχονται γιὰ νὰ διαλεχθοῦν»**, ἀλλὰ προσέρχονται **«μὲ προειλημμένους ἀποφάσεις μὲ πρόθεσι νὰ τὶς ἐπιβάλουν»^{22!}...**

Καὶ αὐτὸς ὁ διαβόητος Συμπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου ἐκ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας Στυλιανός, ἔγραψε τὰ ἐξῆς καυστικά:

«Ἡ ἐν Βαλτιμόρη τελευταία Συνάντησις τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἀπέδειξε, κατὰ τὸν πλέον ἀπογοητευτικὸν τρόπον, πόσον εἴχομεν πλανηθεῖ, οἱ ἐν τῷ Διαλόγῳ Θεολόγοι, ὡς πρὸς τὰς πραγματικὰς προθέσεις τοῦ Βατικανοῦ ἐν προκειμένῳ. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν Βαλτιμόρη

συναντήσεως, κυνικώτατα έγγραφεν ὁ Πάπας Ἰωάννης-Παῦλος ὁ Β΄, πρὸς τὸν Συμπρόεδρον Καρδινάλιον *Edward Cassidy*: “Πρέπει νὰ δηλωθῇ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους ὅτι αἱ Ἀνατολικαὶ Καθολικαὶ Ἐκκλησίαι, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης χαίρουν τῆς αὐτῆς ἐκτιμῆσεως ὡς καὶ πᾶσα ἄλλη Ἐκκλησία, ἐν κοινῶνι πρὸς τὴν Ρώμην τελοῦσα”.

Ἡ στυγνὴ καὶ ἀπερίφραστος αὕτη δῆλωσις τοῦ Πάπα, ὡς ἦτο φυσικόν, δὲν ἄφηνε πλέον περιθώρια εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους διὰ συνέχισιν ἐνὸς Διαλόγου, ὁ ὁποῖος μετὰ ἀπὸ τόσας ταλαιπωρίας εἶχε καταστεῖ ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ εἰς ἓν καὶ μοναδικὸν θέμα, “τὴν Οὐνίαν καὶ τὸν συναφῆ προσηλυτισμόν”»²³.

Δικαιολογημένα λοιπὸν θεωρεῖται, ὅτι τὸ Βατικανό, παρὰ τὰ θρυλλούμενα βήματα ἀνακαινίσεως καὶ τὶς δῆθεν ἐκκλησιολογικὰς βελτιώσεις του μετὰ τὴν Β΄ Βατικανὴ Σύνοδο, «παραμένει ἀκόμη δέσμιον τῆς ἐν πολλοῖς μεσαιωνικῆς νοοτροπίας του. Ὡς ἐκ τούτου, εἰς οἰονδήποτε μεῖζον θέμα, θεωρεῖται ἀδύνατον νὰ ἀποστῇ τῶν ἐαυτῆς συνηθειῶν ἢ εἰς τὸ ἐαυτῆς ἀλάθητον, ἐξ ἴσου πρὸς τὸ τοῦ Πάπα, πιστεύουσα Ρωμαϊκὴ Κουρία»²⁴.

Καὶ ἀκόμη πιὸ δικαιολογημένα, μετὰ καὶ τὸ πλήρες ἀδιέξοδο καὶ ναυάγιο τοῦ Διαλόγου τῆς Βαλτιμόρης τὸ 2000 καὶ τὴν παρὰ ταῦτα ἔλευσι τοῦ Πάπα στὴν Ἑλλάδα τὸ 2001, διαπιστώνεται τραγικῶς ὑπὸ τοῦ συμμετασχόντος στὸν Διάλογο τούτου Καθηγητοῦ π. Θεοδώρου Ζήση:

«Κανένα καρπὸ δὲν ἀπέφερε ὁ θεολογικὸς διάλογος οὔτε οἱ ἀνταλλαγὰς ἐπισκέψεων. Καμμία θεολογικὴ διαφορά δὲν ἐξομαλύνθηκε. Καμμία πλάνη δὲν ἀνεγνώρισε ὁ πάπας. Ἀκόμη καὶ τὸ *filioque* (ποῦ δὲν τὸ ἀπαγγέλου ἐνώπιον τῶν ὀρθοδόξων)... ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει καὶ νὰ ἀπαγγέλεται ἀπὸ ὅλους τοὺς παπικοὺς τοῦ κόσμου. Τίποτε δὲν ἄλλαξε»²⁵!

Καὶ ὅπως σημειώναμε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν σὲ ἀνάλογη περίστασι: «ὄντως, στὸν Παπισμὸ “τίποτε δὲν ἄλλαξε”, στοὺς ὀρθοδόξους Οἰκουμενιστὰς ὅμως **ἄλλαξαν πολλὰ**, μὲ κυριώτερο τὴν ἀπώλεια αἰσθήσεως τῆς χαώδους πνευματικῆς διαφορᾶς μὲ τὴν αἴρεσι αὐτή, ἢ ὁποία πλέον θεωρεῖται ὡς “Ἐκκλησία Χριστοῦ”, καὶ ἐπιζητεῖται ἡ συνεργασία τῆς γιὰ τὴν ἀπὸ κοινοῦ διακονία τοῦ κόσμου»²⁶...

Τίθεται λοιπὸν τὸ ἀγωνιώδες καὶ αὐταπόδεικτο ἐρώτημα:

Ἐπρόκειτο, μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ὄντως γιὰ τίμιο καὶ εἰλικρινῆ Διάλογο ἀληθείας ἢ γιὰ θρίαμβο τοῦ Ῥωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐπίσης γιὰ στυγνὸ ἔμπαιγμό τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν;

4. Ἐπανάραξι τοῦ Διαλόγου

Υπενθυμίζουμε, ὅτι ἤδη ἔχουμε προαναφέρει τὴν χρυσὴ ὀρθόδοξη ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ Διαλόγου ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν:

«ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχη ἡ οὐνία, οὐδεὶς λόγος ἢ διάλογος δύναται νὰ γίνῃ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν»⁶.

Μάλιστα, εἰδικὸς μελετητὴς, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου (μακαρίτης ἤδη), ἔγραφε στὰ μέσα τῆς περασμένης δεκαετίας τὶς ἐξῆς σοβαρὲς ἀπόψεις:

«Τὸ θέμα (τῆς Οὐνίας), ἡ “δοκιμὴ” τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, παραμένει ἀκόμα ἀνοικτό, παρὰ τὶς διαβεβαιώσεις ἀπὸ Ῥωμαιοκαθολικῆς πλευρᾶς. Ἐφόσον τοῦτο ἐπιλυθεῖ μὲ πνεῦμα ἀδελφικῆς ἀγάπης, εἰλικρινείας καὶ μὲ ἔμπρακτες ἀποφάσεις ἐκ μέρους τοῦ Βατικανοῦ, ἡ Μικτὴ Ἐπιτροπὴ θὰ πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ νέες ἀρχές καὶ μεθόδους τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, προκειμένου νὰ μὴ δοκιμάσουμε νέες ἀπογοητεύσεις»²⁷.

Καὶ ὅμως, παρὰ τὴν ἀπογοήτευσί τῆς Βαλτιμόρης, οἱ ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταὶ «δὲν τὸ ἔβαλαν κάτω» καὶ παρὰ τὸν προφανῆ ἔμπαιγμό τους ἀπὸ τοὺς Παπικούς, συνέχισαν τὴν οἰκουμενιστικὴ ἐρωτοτροπία τους μὲ τὴν Ῥώμη, ἡ ὁποία καὶ τὴν Οὐνία διατηρεῖ καὶ ἐνισχύει ποικιλότροπα, καὶ τὸ οὐνιτικὸ μοντέλο τῆς νέας οἰκουμενιστικῆς ἀπορροφήσεως τῶν ὀρθοδόξων δὲν ἐγκαταλείπει.

Γι' αὐτὸ καὶ φθάσαμε, μὲ πρωτοβουλία τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, δηλ. τοῦ ἰδίου τοῦ Οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου Βαρθολομαίου, στὴν ἀπόφασί γιὰ τὴν ἐπανάραξι τοῦ οἰκτρῶς ναυαγήσαντος Διαλόγου, κατὰ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2005 διὰ εἰδικῆς συναντήσεως ἐκπροσώπων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν στὸ Φανάρι, μὲ νέο συμπρόεδρο τὸν μητροπολίτη Περγάμου κ. Ἰωάννη Ζηζιούλα. Τοῦτο ἐνέχει εἰδικὴ βαρῦτητα καὶ σκοπιμότητα, ὅπως θὰ παρακολουθήσουμε κατωτέρω.

Πρέπει δὲ ἐπίσης νὰ τονισθῇ, ὅτι πατριάρχης καὶ Πάπας, στὴν οἰκουμενιστικὴ κατακριτέα συνάντησί τους στὸ Φανάρι τὸν Νοέμβριο

του 2006, συμφώνησαν να ένθαρρύνουν τόν Διάλογο έπειτα από την έξαετῆ διακοπή του.

Έτσι, πραγματοποιήθηκε ἡ Θ΄ Συνάντησις τῆς Διεθνούς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ Διαλόγου στό Βελιγράδι τῆς Σερβίας τόν Σεπτέμβριο τοῦ 2006 ²⁸, ὅπου συζήτησε ἕνα κείμενο μέ τίτλο: «Οἱ Ἐκκλησιολογικές καί Κανονικές Συνέπειες τῆς Μυστηριακῆς Φύσεως τῆς Ἐκκλησίας: Συνοδικότητα καί Αὐθεντία στήν Ἐκκλησία». Τό κείμενο αὐτό προετοιμάσθηκε ἀπό τήν Μικτή Συντονιστική Ἐπιτροπή στήν Μόσχα τὸ 1990, ἀλλά δέν παρουσιάσθηκε στήν Ὀλομέλεια τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξ αἰτίας τοῦ ζητήματος τῶν γεγονότων τῆς Οὐνίας.

Ὅμως, τὸ ἀκανθῶδες διαιρετικό ζήτημα τῆς Οὐνίας δέν ἐθίγη κατ' αὐτήν, ἄν καί ἔτσι εἶχε προαποφασισθῆ ἀπό ὀρθοδόξου πλευρᾶς, προκειμένου ὁ Διάλογος νά ἀρχίσῃ καί πάλι, μέ τὸ σκεπτικό, πρὸς διευκόλυνσιν τῆς πορείας του, νά διεξαχθῆ ἡ συζήτησις περὶ αὐτῆς ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἐκκλησιολογίας ὑπὸ τὸ πρῖσμα τοῦ πρωτείου.

Καὶ ὄντως, ἡ Οὐνία εἶναι πρόβλημα ἐκκλησιολογικό, διότι

«ἡ παπικὴ ἐκκλησιολογία (ἡ ἀξίωσις δηλαδὴ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅτι μόνο αὐτὴ παρέχει τὴ σωτηρία καὶ τὰ μέσα τῆς χάριτος) ἀποτελεῖ τὴ θεολογικὴ τεκμηρίωσι τῆς Οὐνίας»²⁹.

Ἐφ' ὅσον ὁμως ἀλλαγὴ στήν Ρώμη δέν παρατηρεῖται, εἶναι ἐντελῶς ἀκατανόητη ἡ ἐπιμονὴ πλέον τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν νά ἐπανεέλθουν στὸν Διάλογο, πιστεύοντες ὅτι θὰ ἀποκομίσουν κάτι θετικό καὶ θὰ διακονήσουν τὴν ὑπόθεσι τῆς ἐνώσεως μέ τοὺς παπικούς, διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς των στήν Ἀλήθεια τῆς ἀκαινοτομήτου Πίστεως, πρᾶγμα ἐντελῶς ἀκατόρθωτο καὶ ἀδύνατο.

Διότι τέτοιο ἐνδεχόμενο καὶ γιὰ τὸν πιὸ αἰσιόδοξο καὶ εὐφάνταστο νοῦ δέν ὑπάρχει, ἐφ' ὅσον τὰ γεγονότα εἶναι ἀδιάφευστα:

«Ἡ Οὐνία ἐνισχύεται, τὸ Πρωτεῖο καὶ τὸ Ἀλάθητο διακηρύσσεται ἀπὸ τὸν Πάπα εὐκαίρως ἀκαίρως καὶ ἡ διπλωματία τοῦ Βατικανοῦ κάνει ὅ,τι μπορεῖ, γιὰ νά προωθήσῃ μίαν ἐνωσιν μέ τοὺς Ὀρθοδόξους σύμφωνη μέ τὸ πνεῦμα τῆς Συνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας καὶ τῆς Β΄ Βατικανείου Συνόδου, οἱ ὁποῖες καλοῦσαν τοὺς “ἀπεσχισμένους ἀδελφούς” Ὀρθοδόξους νά ἐπανεέλθουν στήν Παπικὴ Ἐκκλησία, διότι μόνον ἡ κοινωμία μέ τὸν διάδοχο τοῦ Πέτρου ἐξασφαλίζει τὴν πλήρη καὶ ἀληθῆ ἐκκλησιαστικότητα»³⁰.

Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἡ Ρώμη προβάλλει τὴν ἀποκλειστικότητα, μοναδικότητα καὶ ὑπεροχή της στὶς στιγμὲς ποὺ αὐτὴ θεωρεῖ κατάλληλες, προκειμένου νὰ μὴ δημιουργοῦνται ψευδαισθήσεις στοὺς οἰκουμενιστικοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἐταίρους της. Ὅπως λοιπὸν τὸ 2000 ἡ Διακήρυξις «Dominus Jesus» καὶ οἱ σχετικὲς ἐξηγήσεις τοῦ τότε Καρδινάλιου Ράτινγκερ «ξέσκισαν τὸ προσωπεῖο τῆς ἐκκλησιολογίας τῶν “ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν” καὶ ἐπανεφέραν τὰ πράγματα στὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ρώμης»³¹, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ τὸ θέρος τοῦ 2007 ὁ ἴδιος Καρδινάλιος, ὡς Πάπας πλέον Βενέδικτος ΙΣΤ΄, ἐπανελάβε γραπτῶς τὶς ἴδιες δηλώσεις περὶ τῆς μοναδικότητος, πληρότητος καὶ ἀποκλειστικότητος τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, ἐμμένων πεισματωδῶς στὸ ἀνύπαρκτο πρωτεῖο του καὶ στὴν φανταστικὴ ὑπερεξουσία του ἐφ’ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ διακηρύσσων τοὺς μὴ κοινωνοῦντας μὲ τὸν διάδοχο τοῦ Πέτρου ὀρθοδόξους ὡς ἔχοντας «ἐκκλησιολογικὸ ἔλλειμα»³².

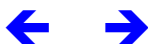
Καὶ ταῦτα, ὀλίγον πρὸ τῆς Ι΄ Συνελεύσεως τῆς Διεθνούς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου στὴν Ραβέννα τῆς Ἰταλίας τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2007, ὡσὰν νὰ ἐσκόπευε νὰ φαλκιδεύσῃ αὐτὴν καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὸ ὑπ’ αὐτοῦ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμά της!

Κατόπιν αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ ὁ πρῶην συμπρόεδρος τοῦ Διαλόγου ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας Στυλιανὸς ἔσπευσε νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν Θεολογικὸν Διάλογο ὡς «**ἀνούσιο παίγνιο**» καὶ ἐπέκρινε τὸν Πάπα Βενέδικτο ΙΣΤ΄ «ὡς τὸν πλέον ἀνεπιφύλακτον “κῆρυκα” τῶν Μεσαιωνικῶν “μυθευμάτων” τῆς παποσύνης». Ἐκανε δὲ ἐπίσης λόγο γιὰ ραγδαῖες ἐξελισσόμενες «**ὑπόγειες δραστηριότητες**» τοῦ Διαλόγου, οἱ ὁποῖες ἔχουν «**ὑψίστη ὑποκρισία**»³³.

Ὅμως, γιὰ τὴν συνάντησι τῆς Ραβέννας καὶ τὰ ὅσα ἄκρως ἀνησυχηστικὰ διεδραματίσθησαν καὶ ἀκολούθησαν, θὰ συνεχίσουμε στὸ δεῦτερο μέρος τῆς Εσηγήσεώς μας.

Σὰς εὐχαριστῶ!

Τέλος Μέρους Α΄ Ὁμιλίας

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μή σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Ιε΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

Ὁ Διάλογος μὲ τὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις

Βιντεοταινία

Φανάρι – Βατικανό: «Πρὸς σύνθεσιν τελικὴν»;

Α΄. Ἡ Ἐποχὴ τῶν Διαλόγων.

Β΄. Ἡ 10η Συνάντησις στὴν Ραβέννα.

Γ΄. Διάλογοι – Οἰκουμενισμὸς – Ἀντιδράσεις.

Φανάρι – Βατικανό: «Πρὸς σύνθεσιν τελικὴν»;

Α'. Η ἐποχὴ τῶν Διαλόγων

1. Ὁ εἰκοστὸς αἰώνας ἔχει δικαίως χαρακτηρισθῆ ὡς ὁ *Αἰώνας τῶν Διαλόγων*.
2. Ἡ *Οἰκουμενικὴ Κίνησις*, ἰδίως ἀπὸ τοῦ 1920, ἐγκαινίασε πανηγυρικὰ τὴν λεγομένην *Ἐποχὴ τῶν Διαλόγων*· οἱ ποικίλοι *Διάλογοι* εὐρίσκονται σὲ πλήρη ἐξέλιξι.
3. Σὲ παγκόσμιον ἐπίπεδο μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν διεξάγονται σήμερα εἴκοσι ὀκτῶ *Θεολογικοὶ Διάλογοι*, στοὺς ὁποίους πρέπει νὰ προστεθοῦν πολλοὶ ἄλλοι σὲ τοπικὸ ἐπίπεδο.
4. Οἱ Ὁρθόδοξοι *Οἰκουμενισταί*, ἀπὸ τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '60, διεξάγουν ἐπισήμους διμερεῖς *Διαλόγους*: ἀπὸ τοῦ 1973 μὲ τοὺς *Ἀγγλικανούς*· ἀπὸ τοῦ 1975 μὲ τοὺς *Παλαιοκαθολικούς*· ἀπὸ τοῦ 1981 μὲ τοὺς *Λουθηρανούς*· ἀπὸ τοῦ 1985 μὲ τοὺς *Μονοφυσίτας*· καὶ περαιτέρω μὲ τοὺς *Μετερρυθμισμένους*, τοὺς *Μεθοδιστὰς* καὶ *Βαπτιστὰς*.
5. Οἱ Ὁρθόδοξοι *Ἀντι-οικουμενισταί*, εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἐτήρησαν ἔναντι τῶν *Διαλόγων* αὐτῶν μία στάσι ἐπιφυλακτικὴ καὶ ἐν συνεχείᾳ, τελείως ἀρνητικὴ, ἕως καὶ ἀπορριπτικὴ.
6. Ἡ στάσις αὐτὴ δὲν ἦταν οὔτε παρορμητικὴ οὔτε ἀτεκμηρίωτη· βασιζόταν στὴν ὀδυνηρὴ διαπίστωσι, ὅτι τὰ θεμέλια τῶν *Διαλόγων* δὲν ἦσαν σύμφωνα πρὸς τὴν Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοσι τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.
7. Ὡς θεμέλια τῶν *Διαλόγων* ἔχουν τεθῆ οἱ ἀντορθόδοξοι ἀπόψεις τῶν *Οἰκουμενιστῶν*, ὅτι δῆθεν: οἱ διαιρέσεις καὶ ποικίλες Ὁμολογίαι ἐντὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν διαλύουν τὸν Χριστιανισμό, δὲν ἀποτελοῦν ἀντιθέσεις, ἀλλὰ βαίνουν πρὸς σύνθεσιν θείαν, «πρὸς σύνθεσιν τελικὴν»· καὶ ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι Κοινότητες εὐρίσκονται «σὲ σχισματικὴν κατάστασιν μέσα στὴ μία ἀδιαίρετη Ἐκκλησία».

8. Ὁ ἐκκλησιολογικὸς συγκρητισμὸς τῶν ἀπόψεων αὐτῶν εἶναι προφανής, ὅταν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ὀρθόδοξος διδασκαλία, ὅτι ὅσοι «εἶναι ἐκτὸς Ἀληθείας», αὐτοὶ «εἶναι ἐκτὸς Ἐκκλησίας».

Β΄. Ἡ 10ῃ Συνάντησις στὴν Ραβέννα

- 1.** Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 2007, πραγματοποιήθηκε στὴν Ραβέννα τῆς Ἰταλίας, ἡ *10ῃ Συνάντησις τῆς Μικτῆς Διεθνοῦς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου* μεταξύ Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν.
- 2.** Ὁ *Διάλογος* αὐτὸς εἶχε ὀδηγηθῆ σὲ ναυάγιον καὶ εἶχε διακοπὴν κατὰ τὸ ἔτος 2000, στὴν *8ῃ Συνάντησι τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς*, στὴν Βαλτιμόρη τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἐξ αἰτίας τῆς Οὐνίας.
- 3.** Συμπρόεδροι τῆς *Ἐπιτροπῆς* ἦσαν ὁ μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης καὶ ὁ Καρδινάλιος Βάλτερ Κάσπερ, οἱ δὲ ἐργασίαι τῆς *Συναντήσεως* ἀρχισαν, συνεχίσθησαν καὶ ἐπερατώθησαν μὲ ἐπίσημες συμπροσευχές, στίς ὁποῖες συμμετεῖχαν ἐπίσης μέλη τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τῆς Ραβέννας.
- 4.** Τὸ *Κοινὸν Κείμενον* τῆς Ραβέννας χαρακτηρίσθη ἀρμοδίως, ὡς «μάσκα-προσωπεῖον», ἐφ' ὅσον ἀποκρύπτει, κατὰ ἓνα μεγάλο μέρος, τὶς πραγματικὰς παπικὰς διεκδικήσεις· ἡ Παπικὴ Διπλωματία ἐργάσθηκε ἐπιμελημένα καὶ στὸ *Κείμενον* αὐτό.
- 5.** Πέντε μῆνες πρὸ τῆς *Συναντήσεως* αὐτῆς, ἓνα κείμενον τοῦ Βατικανοῦ, ὑπογραφόμενον ἀπὸ τὸν Πάπα Βενέδικτον ΙΣ΄, ἀπετέλεσε τὸ «ἄτυπον προοίμιον» τοῦ *Διαλόγου* στὴν Ραβέννα· περιεῖχε γενικὰς ἀρχὰς τῶν παπικῶν ἀξιώσεων, οἱ ὁποῖαι ἦσαν στὸν ἀντίποδα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας.
- 6.** Γιὰ πολλοστὴν φορὰ, ἀπεδείχθη ὅτι δὲν πρέπει νὰ τρέφουμε ψευδαισθήσεις· εἶναι ἀδύνατον ὁποιαδήποτε συμφωνία Ὁρθοδοξίας καὶ Βατικανοῦ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀκαινοτομήτου Ἀποστολικῆς Πίστεως, τὴν ὅποια διακρατεῖ μέχρι σήμερον ἡ Ἀγιωτάτη Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.
- 7.** Ἐν τούτοις, οἱ *Οἰκουμενισταὶ* τοῦ Φαναρίου καὶ ἄλλων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν συνεχίζουν νὰ καλλιεργοῦν τὸν λεγόμενον *Διάλογον τῆς Ἀγάπης*, ἐφ' ὅσον ὅλες οἱ Ἐκκλησίαι ἔχουν υἰοθετήσῃ τὸν συγκρητιστικὸν *Οἰκουμενισμόν*.
- 8.** Οἱ *Οἰκουμενισταί*, μὲ ἀλλοιωμένον πλέον ἐκκλησιολογικὸν φρόνημα, ἔπαυσαν νὰ θεωροῦν τὸ Παπισμὸν ὡς αἵρεσι· συμπροσεύχονται λατρευτικῶς μὲ τὸν Πάπα καὶ ἀναγνωρίζουν ἐν τῇ πράξει τὸν αἰρετικὸν *Παπικὸν Θεσμόν*.

Γ'. Διάλογοι – Οικουμενισμός – Αντιδράσεις

1. Ὁ *Διάλογος* μὲ τὸν Παπισμὸ, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα οἱ *Οἰκουμενικοὶ Διάλογοι*, ἔχουν ἀναστατώσει καὶ διχάσει τοὺς Ὁρθοδόξους· ἀκόμη καὶ ἡ Μοναστικὴ Πολιτεία τοῦ Ἁγίου Ὁρους δὲν ἔχει ἐνιαία ἀντίληψι καὶ στάσι ἐναντι τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ*.
2. Ἡ αἵρεσις τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* καὶ ἡ συγκρητιστικὴ νοοτροπία, τὴν ὁποία καλλιεργεῖ, ἔχει διαβρώσει καὶ τὴν θεολογικὴ παιδεία.
3. Ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε σημάνει πρὸ πολλοῦ συναγεμὸς γιὰ τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἤδη ἐντὸς τῶν τειχῶν, οἱ δὲ Μοναχοὶ νὰ ἡγοῦνται ἔργῳ καὶ λόγῳ τοῦ ἀντι-αιρετικοῦ ἀγῶνος, βλέπουμε νὰ συμβαίη τὸ ἀντίθετον.
4. Οἱ κριτικὲς ἀναφορὲς τῶν *Ἀντι-οικουμενιστῶν* στοὺς *Διαλόγους* καὶ εἰδικὰ μὲ τοὺς Παπικοὺς, δὲν εἶναι ἀνεύθυνες καὶ ἀτεκμηρίωτες· ἐκφράζονται μὲ εἰλικρίνεια, παρρησία καὶ σοβαρότητα.
5. Ὁ Παπισμὸς ἀνέκαθεν, ἀπὸ τοῦ Η΄ αἰῶνος, ἀντιμετωπιζόταν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν ὡς Αἵρεσις· ἀναρίθμητοι Ἅγιοι καὶ Θεολόγοι τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ πολλὲς Ἱερὲς Σύνοδοι, ἐχαρακτήρισαν, ἔκριναν καὶ κατέκριναν τὸν Παπισμὸ ὡς ἑτερόδοξον καὶ παναιρετικὸν σύστημα.
6. Τὸ Βατικανόν, ὡς κράτος μὲ ἔνδυμα θρησκευτικόν, εἶναι δέσμιον τῆς ἰσχυρᾶς πολιτικο-θρησκευτικῆς Διπλωματίας του· δὲν ἔχει διάθεσιν νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπὸ τὸ ὄραμα τῆς παγκόσμιας κυριαρχίας του μὲ κέντρο τὸν Πάπα.
7. Τὸ Φανάρι, ἂν καὶ γνωρίζῃ τὶς παπικὰς βλέψεις, ἐπιμένει στὸν ἀντορθόδοξον *Διάλογον*· εἶναι προφανές, ὅτι ἐπιδιώκει μίαν ἔνωση ἐκτὸς Χάριτος καὶ Ἀληθείας· μίαν ἔνωση «πρὸς σύνθεσιν τελικὴν», συγκρητιστικοῦ χαρακτῆρος.

• Είσαγωγή στο Μέρος Β΄ τῆς Ὁμιλίας

Ὅπως ἀκούσαμε στὸ πρῶτο Μέρος ἀπὸ τὸν Ὁμιλητὴ, ὁ Παπισμὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς μία αἵρεσις, ἀλλὰ μία πολυ-αἵρεσις, κυριολεκτικὰ μία παναίρεσις καθ' ὅλα ἀντι-ευαγγελική.

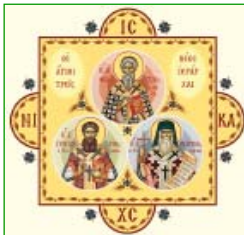
Ἀπὸ τὶς ἀπαρχές τοῦ Οἰκουμενισμοῦ λοιπὸν ὑπῆρχε ἡ αἴσθησις, ὅτι «Θὰ μᾶς πᾶνε μὲ τὸν Πάπα», ὁ δὲ θρυλούμενος **Διάλογος ἐν Ἀληθείᾳ** τελικὰ ἐξελίχθη σὲ ἓναν **Θρίαμβο** τοῦ Παποκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἶναι ὅμως πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ παρακολουθήσουμε τὶς πρόσφατες ἐξελίξεις ἐπὶ τοῦ ὀδυνηροῦ αὐτοῦ θέματος.

Παρακαλῶ τὸν Ὁμιλητὴ μας, τὸν Θεοφιλέστατο **Ἐπίσκοπο Γαρδικίου κύριο Κλήμη**, νὰ προσέλθῃ καὶ πάλι στὸ Βῆμα, προκειμένου νὰ μᾶς ἐνημερώσῃ γιὰ ὅσα διαδραματίσθησαν στὴν **Ραβέννα** καὶ ὅσα ἐπηκολούθησαν, ὥστε νὰ ἔχουμε μία σφαιρική καὶ τεκμηριωμένη εἰκόνα τοῦ **ἐξουιτισμοῦ** τῶν ὀρθοδόξων **Οἰκουμενιστῶν**.

* * *

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλώ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

ΙΣ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

Ὁ Διάλογος μὲ τὸ Βατικανὸ καὶ οἱ Ἀντιπαπικὲς Δηλώσεις

Ὁμιλία – Μέρος Β΄

5. Ἡ Συνάντησις τῆς Ραβέννας

Ἡ 1΄ Συνάντησις τῆς Διεθοῦς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Θεολογικοῦ Διαλόγου ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ Παπικῶν, ἔλαβε χώρα στὴν Ραβέννα τῆς Ἰταλίας ἀπὸ 8ης ἕως 14ης Ὀκτωβρίου 2007.

Ἡ Ἐπιτροπὴ συνέχισε τὴν μελέτη τοῦ κειμένου τοῦ Βελιγραδίου ἐπὶ τῶν «Ἐκκλησιολογικῶν καὶ Κανονικῶν Συνεπειῶν τῆς Μυστηριακῆς Φύσεως τῆς Ἐκκλησίας: Ἐκκλησιαστικὴ Κοινωνία, Συνοδικότης καὶ Αὐθεντία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ».

Κατὰ τὴν συνάντησι αὐτῇ, ἡ ἐν λόγῳ μελέτη συμπληρώθηκε καὶ ἐγκρίθηκε συμφωνηθὲν κοινὸ ἔγγραφο 10 σελίδων καὶ 46 παραγράφων, τὸ ὁποῖο παρέχει, σύμφωνα μὲ τὸ Ἀνακοινωθὲν τῆς συναντήσεως, «στερρᾶν βάσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς ἐν τῷ μέλλοντι»³⁴.

Τὸ κείμενο αὐτὸ τῆς Ραβέννας, κρίθηκε ὑπὸ γνωστοῦ ἀγωνιστοῦ Καθηγητοῦ ὅτι

«ἀποκρύπτει, κατὰ ἓνα μεγάλο μέρος τὶς πραγματικὲς παπικὲς διεκδικήσεις... Δείχνει ὅτι μόνον καλύπτει καὶ τίποτε δὲν ἀποκαλύπτει! Φαίνεται ὡς μία μάσκα-προσωπεῖο!... Τὸ κείμενο δείχνει ὅτι μὲ τὴν “καλὴ” προαίρεση καὶ τῶν

ὀρθοδόξων ἐκπροσώπων, τὸ πρωτεῖο τοῦ Πάπα λειτουργεῖ ἤδη εἰς βάρος τῆς ὀρθοδοξίας, ἢ μᾶλλον τῶν ὀρθοδόξων μὲ “ἐκκλησιολογικὸν” ὀρθόδοξον “ἔλλειμα”»^{32!}

Μάλιστα, ἀκόμη καὶ ὁ κοσμικὸς τύπος ἀσχολήθηκε ἔντονα μὲ τὸ θέμα καὶ τὸ προέβαλε, ἀναφέροντας ὅτι

«ὀρθόδοξοι καὶ καθολικοὶ συμφώνησαν σὲ ἓνα κοινὸ κείμενο, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ἔχει τὸ “πρωτεῖο” ἔναντι τῶν ἄλλων ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, ἂν καὶ δὲν ἔχουν ἀκόμη συμφωνήσει σὲ τὶ ἀκριβῶς συνίσταται τὸ “πρωτεῖο” αὐτό»^{34α}.

Ὁ γνωστὸς Ἀντι-οικουμενιστὴς Ἐπίσκοπος Ράσκακ καὶ Πριζρένης κ. Ἀρτέμιος τῆς σερβικῆς ἐκκλησίας, στὸ ἡρωϊκὸ, πολὺπαθο καὶ δεινῶς δοκιμαζόμενο Κοσσυφοπέδιο, ἐδήλωσε σὲ συνέντευξί του ἐπὶ τοῦ κειμένου τῆς Ραβέννας³⁵, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀναγνωρίζεται πρωτεῖον ἐξουσίας στὸν Πάπα τῆς Ρώμης ἀπὸ τοὺς Ὀρθοδόξους, ἀλλὰ οὔτε καὶ πρωτεῖον τιμῆς, ἐφ’ ὅσον δὲν θεωρεῖται ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέχρις ὅτου ἐπιτευχθῆ ἑνότης Πίστεως, κάτι τὸ πολὺ μακρυνό.

Ἐπίσης, κατεφέρθη κατὰ τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι συμμετέχουν στὸν ἀνεπιτυχῆ Διάλογο αὐτὸ ἐδώ καὶ δεκαετίες, θέτων τὸ ἐρώτημα:

«ἕως πότε; ἕως τὴν αἰωνιότητα; Ἄρά γε, συμβουλευόμε ἐκεῖ ὅσους εἶναι στὴν αἴρεσι, στὴν πλάνη; Ὁχι, ἀλλὰ ἀναζητοῦμε νὰ συμβιθασθοῦμε μαζί τους».

Κλείνει δὲ τίς παρατηρήσεις του μὲ πατερικὸ τρόπο: Ἀληθινὴ ἀγάπη σημαίνει εἰλικρινῆ ἐπίδειξι τοῦ λάθους τοῦ ἄλλου καὶ ἐπιστροφή του στὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας. Ἐγκρισι τοῦ λάθους τοῦ ἐτέρου δὲν εἶναι ἀγάπη, ἀλλὰ μῖσος, σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Μάξιμο τὸν Ὁμολογητή.

Ὁ ρώσος ἐπίσκοπος Βιέννης Ἰλαρίων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, ὁ ὁποῖος ἀπεχώρησε ἀπὸ τὴν Ραβέννα λόγῳ τῆς παρουσίας τῆς Ἐσθονικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἂν καὶ οἰκουμενιστικῶν τάσεων, σὲ πρόσφατο κείμενό του καταλήγει ὡς ἐξῆς, σχετικὰ μὲ τίς πραγματικὲς διαθέσεις τῶν Παπικῶν ὡς πρὸς τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ «πρωτείου» τοῦ Πάπα γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους:

Στὴν πραγματικότητα,

«μᾶς προσφέρεται γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ (ἀπὸ τὴν Ρώμη) ἡ δυνατότης νὰ δεχθοῦμε μιὰ οὐνιτικὴ θεώρησι τοῦ πρωτείου τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης»³⁶!...

Τὸ τραγικὸ αὐτό, ἀλλὰ ἀπόλυτα ἀληθινὸ συμπέρασμα, ἀποκαλύπτει τὴν ἀμετανοησία τοῦ Βατικανοῦ καὶ ἐξηγεῖ τὴν φανατικὴ ἐπιμονή του στὴν Οὐνία, τὸ μοντέλο αὐτὸ ἐνότητας, δηλαδὴ ὑποταγῆς τῶν ὀρθοδόξων. Αὐτὸς ἦταν καὶ εἶναι ἄλλωστε ὁ σκοπὸς τῆς σχεδιασθείσης νέας οἰκουμενιστικῆς οὐνίας τοῦ ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὸ οὐνιτικὸ μοντέλο ἐνώσεως περὶ τῶν ὀρθοδόξων πάντοτε διακατεῖχε τὸ Βατικανό. Ὁρθόδοξοι Οἰκουμενιστὲς ἐδήλωναν ἀπερίφραστα στὸ Μπάρι τῆς Ἰταλίας τὸ 1986, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Δ΄ Συναντήσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου, ὅτι ἀπὸ πλευρᾶς Ρώμης ὑπάρχει προσηλυτισμὸς καὶ οὐνία, συνδυαζόμενα μὲ εὐρὺ δογματικὸ σχετικισμό, ὥστε ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐνότης νὰ μὴ σημαίνει πλέον ἐνότητα δογματικὴ, ἀλλὰ ἀπλᾶ ἀποδοχὴ τοῦ Ρωμαϊκοῦ πρωτείου³⁷!

Γι' αὐτὸ καὶ ἐντελῶς δικαιολογημένα, γνωστὸς Ἀγιορείτης Μοναχὸς γράφει ἀνοικτὰ περὶ Οὐνιτοποιήσεως τῆς Ὁρθοδοξίας στὴν Ραβέννα:

«Ἡ παπικὴ διπλωματία ἐργάσθηκε ἐπιμελημένα καὶ στὸ κείμενο τῆς Ραβέννας. Οἱ Ὁρθόδοξοι παρεσύρθησαν ξανὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Τὸ θέμα τῆς Οὐνίας ἄφησαν γιὰ ἀργότερα. Τὸ θέμα τῆς ἐρμηνείας τοῦ παπικοῦ πρωτείου, συνδυασμένου μετὰ τοῦ ἀλαλήτου, τὸ ἀναβάλλουν νὰ τὸ ἀναλύσουν. Εἶναι σὰν τώρα νὰ τὸ δέχονται. Πρόκειται γιὰ μίξη ἄμικτο, γιὰ σοβαρὴ σύγχυση, γιὰ μεγάλη ἀλλοίωση, γιὰ ΟΥΝΙΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»³³!

Τέλος, ἐπιφανῆς Ἀγιορείτης Ἠγούμενος, ἀναλύει μὲ διεισδυτικότητα καὶ θεολογικὴ ἐμβρίθεια καὶ ἀκρίβεια τὸ κείμενο τῆς Ραβέννας ὡς ἐξῆς:

«Ὁ θεολογικὸς διάλογος, ὅταν γίνεται μὲ Ὁρθόδοξες ἐκ μέρους μας προϋποθέσεις, δὲν εἶναι κακός. Θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθῆ ἡ ἰδική μας ἀνθρωπίνη συνεργία στὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπανακάμψουν, ἂν εἶναι δυνατόν, οἱ ἑτερόδοξοι στὴν πίστι καὶ τὴν κοινωνία τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν προϋποθέσεων, σημαντικὴ ἐν προκειμένῳ εἶναι ἡ ἀταλάντευτη ἐμμονή μας στὴν συνοδικῶς κατοχυρωμένη στάσι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ Παπισμοῦ, τόσοσ ὡς φορέως σωρείας ἑτερο-

διδασκαλιῶν, ὅσο καὶ ὡς φορέως παποκεντρικοῦ ἡγεμονισμοῦ ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας.

Δυστυχῶς, στὸ “Κείμενο τῆς Ραβέννας” δὲν παρατηρεῖται ἡ σαφὴς καὶ ἀδιαμφισβήτητα πατερικὴ καὶ συνοδικὴ Ὁρθόδοξος στάσις. Λεῖπει τὸ πνεῦμα, μὲ τὸ ὁποῖο διαπραγματεύθηκε τὴν ἔννοιαν τῶν Ἐκκλησιῶν ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός στὴν Σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας, ὅταν προέβαλε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ὡς βάσιν συζητήσεως τὸ ἀκαινοτόμητον τοῦ Συμβόλου καὶ τὴν Ὁρθόδοξο ἐρμηνεία του. Λεῖπει τὸ ἐκκλησιολογικὸ φρόνημα τῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Λεῖπει τὸ πνεῦμα τῆς εὐθύτητος, μὲ τὸ ὁποῖο ὁμιλεῖ ὁ ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως στὸ ἔργο του “Περὶ τῶν αἰτίων τοῦ σχίσματος”.

Κυριαρχεῖ ἀντίθετα μία ἀμφίλογη “ἐκκλησιολογία τῆς κοινωνίας”, στὴν ὁποία ἡ κοινωνία δὲν νοεῖται μεταξὺ τῶν Ὁρθοδόξων κατὰ τὴν Πίστι τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἑτεροδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης...

Στὴν ὡς ἄνω “ἐκκλησιολογία τῆς κοινωνίας” ὑποβαθμίζεται ἡ σημασία ποὺ ἔχουν, πρῶτον τὸ ἀκαινοτόμητον τῆς ἀποστολικῆς Πίστεως, τὸ ὁποῖο στὸ “Κείμενο τῆς Ραβέννας” μένει ἀπλή ἀναφορὰ χωρὶς τὴν βαρύνουσα σημασία ποὺ ἔχει γιὰ τὴν διάκρισι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τὴν ἑτεροδοξοῦσα Ρώμη, καὶ δεύτερον ἡ ἐντολὴ τῶν ἱερῶν Κανόνων περὶ ἀκοινωνησίας μὲ τοὺς αἰρετικούς στὰ Μυστήρια καὶ μάλιστα στὴν Εὐχαριστία, ἐντολὴ ἡ ὁποία ἐντελῶς ἀποσιωπᾶται. Πάντως καὶ τὰ δύο αὐτὰ στοιχεῖα εἶναι θεμελιώδη στὴν Ὁρθόδοξο διδασκαλία περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας.

Στὸ “Κείμενο τῆς Ραβέννας” διαφαίνεται ἡ τάσις νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ ζήτημα τοῦ παπικοῦ Πρωτείου ὡς “διακανονισμὸς” τῶν παπικῶν προνομίων καὶ ὄχι ὡς βαθὺ θεολογικὸ πρόβλημα ποὺ ἀφορᾷ αὐτὸ τοῦτο τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ. Ἡ παραδοχὴ πρωτείου δικαιοδοσίας ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τὸ νὰ εἶναι ἕνας ἐπίσκοπος κεφαλὴ καὶ ἀρχὴ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω καὶ ἐπιφορτισμένος μὲ ἕνα ρόλο διακονίας, εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ

Προσώπου τοῦ Χριστοῦ ὡς μοναδικῆς Κεφαλῆς τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ πρωτεῖο δικαιοδοσίας συνιστᾷ ἀνατροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὑπεράνω πάντων τῶν ἐπισκόπων εἶναι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Σὲ αὐτὴν προεκάθητο μὲν ἐν ἀγάπῃ ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ὡς ἴσος τῶν συνεπισκόπων του, ἐν τῷ μέσῳ ὁμῶς τῶν ἐπισκόπων ἐτεποθετεῖτο τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο ὡς σύμβολο τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς μοναδικῆς Κεφαλῆς τῆς καθόλου Ἐκκλησίας»³⁸.

6. Ὁ συμπρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς Διαλόγου μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας

Βασικὸς εἰσηγητὴς καὶ ὑποστηρικτὴς τῆς λεγομένης «ἐκκλησιολογίας τῆς κοινωνίας», ἡ ὁποία μόλις προαναφέρθηκε, γιὰ τίς σχέσεις ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν καὶ Παπικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐνὸς διακανονισμοῦ καταλλήλου γιὰ τοὺς ὀρθοδόξους τοῦ Παπικοῦ «Πρωτείου», εἶναι ὁ γνωστὸς καθηγητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς μητροπολίτης Περγάμου Ἰωάννης Ζηζιούλας τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἐνεργὸς συμμετοχὸς τοῦ Διαλόγου μὲ τοὺς Παπικοὺς ἀπὸ τῆς ἐνάρξεώς του καί, ὅπως προαναφέρθηκε, ἤδη συμπρόεδρος αὐτοῦ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Εἶναι δὲ γνωστὴ ἡ οἰκουμενιστικὴ του στράτευσις, ἡ ὁποία ἐσημάδευσε τὴν ζωὴ του καὶ τὴν ὅλη δραστηριότητά του, ὡς καὶ ἡ ἀπέχθειά του ἐναντι τῆς «ὀμολογιακῆς» Ὁρθοδοξίας. Ἡ τοποθέτησίς του αὐτὴ ἀνιχνεύεται ἤδη ἀπὸ τὴν συγγραφὴ τῆς καθιερωμένης στὴν σύγχρονη θεολογικὴ πραγματικότητα διατριβῆς του «*Ἡ Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ εὐχαριστίᾳ καὶ τῷ ἐπισκόπῳ κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας*», ἡ ὁποία ἐκδόθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1965. Παρὰ τὴν προφανῆ σπουδαιότητά της, χαρακτηρίζεται ὡς ἐξῆς ἀπὸ τὸν μακαρίτη ἐπιφανῆ Θεολόγο Παναγιώτη Νέλλα ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα μας:

«Λέγοντες ὅτι τὸ βιβλίον εἶναι “ὀρθόδοξον” δὲν ἐννοοῦμεν τόσον ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ὀμολογιακὴν “Ὁρθοδοξίαν”, ὅσον ὅτι ἔχει τὴν ὀρθὴν ἐκείνην θεώρησιν τῶν πραγμάτων..., ἡ ὁποία ἦτο ἡ θεώρησις τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας»³⁹.

Ἐπίσης, συνεχίζει ὁ καθηγητὴς Νέλλας,

«ἡ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι (ὄντως) πραγματικότης βασικῶς εὐχαριστιακή... Μόνον ἀργότερον, καὶ μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῶν αἰρέσεων, ὁ ὅρος “καθολικὴ Ἐκκλησία” προσέλαβε τὴν ἔννοιαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁφείλει πάντως νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς ὅτι ὁ συγγραφεὺς (Ἰωάννης Ζηζιούλας) δὲν λαμβάνει εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀρκούντως ὑπ’ ὄψιν τοῦ τὴν ἐντελῶς κεντρικὴν θέσιν τὴν ὁποῖαν κατέχει ἡ πιστότης εἰς τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰς ἐπιστολάς τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Ἰγνατίου»⁴⁰.

Ἄρα, ἐξ ἀρχῆς τῆς θεολογικῆς τοῦ «καθιερώσεως», ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Ζηζιούλας ἔπασχε ὁμολογιακῶς.

Ἐχει δὲ ἐκφρασθῆ καὶ ἀπὸ ἄλλους⁴¹, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἡμᾶς ⁴² παλαιότερα ἢ ἐκτροπὴ τοῦ κ. Ζηζιούλα ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξην Ἀλήθειαν καὶ ἢ μὴ θεώρησις τοῦ ὡς ἀπλανοῦς διδασκάλου τῆς Πίστεως καὶ ἀληθοῦς ἐκπροσώπου τῆς Ὁρθοδοξίας ἔναντι τῆς ἑτεροδοξίας καὶ κακοδοξίας κατὰ τὸ Πατερικὸ ὑπόδειγμα.

Ὡς πρὸς τὸν διάλογο μὲ τοὺς Παπικοὺς, ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἀπὸ τὴν ἑναρξὶ αὐτοῦ εἶναι καθοριστικῆς σημασίας, τὰ δὲ καταγγελλόμενα ὑπὸ συναδέλφου τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἐπίσης συμμετόχου στὸν ἴδιο διάλογο εἶναι ἐξόχως ἀποκαλυπτικά καὶ διασαφητικά καὶ ὄντως ἀπογοητευτικά:

«Ὁ κ. Ζηζιούλας θὰ πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς κορυφαῖος δεξιότηνης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ὁ ἴδιος ἐπαίρεται, ὅτι εἶναι ὁ “ἐγκέφαλος” “τοῦ διαλόγου τοῦ αἰσχούς” μὲ τοὺς Παπικοὺς, πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ ὁποῖου ἐπενοήθησαν, εἰδικῶς διὰ τοὺς “ἀτίθασους” Ὁρθοδόξους, δύο ἐπενείδιστοι “ἀρχαί”: νὰ συζητηθοῦν εἰς τὸν “διάλογον” τοῦτον κατὰ πρῶτον τὰ “κοινὰ” θέματα, ἐκεῖνα ποὺ μᾶς “ἐνώνουν”, χωρὶς συζήτησιν ἐπ’ αὐτῶν καὶ τῶν ὑφισταμένων διαφορῶν, τὰ δὲ διαιροῦντα ἡμᾶς εἰς τὸ τέλος τοῦ “διαλόγου”. Πλὴν τοῦ Λατινο-Ὁρθοδόξου τούτου “διαλόγου”, οὐδεὶς “οἰκουμενικὸς” διάλογος διεξήχθη ποτὲ μὲ τοῦ εἴδους τούτου τὰ δεσμά.

Τὸ δὲ χερίστον πάντων: ἐπενοήθη νὰ συντάσσεται ἐξ ἀρχῆς ἕν ἐνιαῖον καὶ κοινὸν κείμενον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος δι’ ἀμφοτέρας τὰς πλευράς: Ὁρθοδόξους καὶ Λατίνους οὕτως, ὥστε οἱ συμμετέχοντες Ὁρθόδοξοι ἀντιπρόσωποι, ἀγόμενοι πρὸ “τετελεσμένων”, ἐκαλοῦντο νὰ προβαίνουν ἀποκλειστικῶς εἰς αἰσθητικὰς καὶ φραστικὰς παρατηρήσεις. Θεολογικὸς “ἀρχιτέκτων”, λοιπόν, τῶν “κοινῶν” τούτων

κειμένων διετέλεσεν ὁ κ. Ζηζιούλας, ἐπαιρόμενος, μάλιστα, διὰ τὴν συγγραφὴν αὐτῶν.

Ἄλλὰ, κ. Ζηζιούλα, ὑπάρχουν “κοινὰ” θέματα καὶ “κοινὰ” κείμενα μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἐξ ἐπόψεως τῆς ὀρθοδόξου δογματικῆς θεολογίας καὶ ἐκκλησιολογίας, ὅταν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἀναγνωρίζει ἀληθῆ ἐκκλησίαν ἐκτὸς Ἐαυτῆς;»⁴³.

Τὰ ὅσα δὲ ὑπεστήριξε ὁ ἴδιος ὁ μητροπολίτης Περγάμου σὲ συνέντευξί του πρὸ ἔτους, δικαιώνουν ἀπολύτως τὴν αὐστηρὴ κριτικὴ ἐναντίον του. Ἀπεφάνθη τότε, ὅτι ὀρθόδοξοι καὶ Παπικοί:

«Ἐχουμε τὴν ἰδίαν πίστι καὶ τὴν ἰδίαν παράδοσι. Τὸ κύριο πρόβλημα ποὺ πρέπει νὰ λύσουμε, εἶναι τὸ πρωτεῖο τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, δηλαδὴ ὁ ρόλος τοῦ Πάπα. Πιστεύω ὅτι μπορούμε νὰ βροῦμε μία λύσι. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐπακριβοῦς καθορισμοῦ τῆς θέσεως τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης στὴν δομὴ τῆς παγκοσμίου Ἐκκλησίας. Οἱ Ὁρθόδοξοι εἶναι ἔτοιμοι νὰ δεχθοῦν τὴν ἰδέα ἐνὸς παγκοσμίου πρωτείου καί, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ἦταν ὁ “primus” (ὁ πρῶτος)... Ἡ ἀσυμφωνία ἐμφανίζεται σὲ ἓνα θεμελιῶδες θέμα: Μπορεῖ ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης νὰ παρεμβαίη χωρὶς ἀπόφασι εἰλημμένη ἀπὸ κοινοῦ μὲ τοὺς ἄλλους ἐπισκόπους; Μὲ λίγα λόγια, ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης πρέπει πάντοτε νὰ ἐνεργῇ ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τῆς συνόδου»⁴⁴.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης σημειώνει ἀντιρρητικῶς τὰ ἐξῆς ὀρθὰ ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀπαραδέκτων θεωριῶν τοῦ χαράζοντος τὴν δῆθεν ὀρθόδοξη γραμμὴ στὸν διάλογο μὲ τοὺς Παπικοὺς μητροπολίτου Περγάμου:

«Θὰ ἤθελα κατ’ ἀρχὴν ἐδῶ νὰ παρατηρήσω ὅτι ἡ συνειδήσις τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας οὐδέποτε ἀπεδέχθη ὅτι μετὰ τὸ Σχίσμα Ὁρθόδοξοι καὶ Ρωμαιο-καθολικοὶ ἔχουμε κοινὴ Πίστι καὶ κοινὴ Παράδοσι. Μάρτυρες τῆς συνειδήσεως αὐτῆς εἶναι μεγάλοι ἱεράρχαι καὶ θεοφόροι Πατέρες, ὡς ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος Ἐφέσου, ὁ Ἅγιος Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος Πενταπόλεως, ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, καὶ ἄλλοι πολλοί, καθὼς καὶ οἱ Συνοδικὲς ἀποφάνσεις τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν κατὰ

τὰ ἔτη 1848, 1868, 1895. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλοῦς Ὁρθόδοξος λαός, παρὰ τὰ δεινὰ τῆς Τουρκοκρατίας καὶ παρὰ τὴν συστηματικὴ λατινικὴ προπαγάνδα καὶ τὶς πιέσεις πού κατὰ καιροὺς ὑπέστη ἀπὸ τὴν Οὐνία, δὲν ἐξώμοσε -ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων- ἀλλὰ ἔμεινε πιστὸς στὰ δόγματα καὶ τὴν πίστι τῆς Ἐκκλησίας του.

Ἐπειτα, ἡ ἔννοια πού ἐπιχειρεῖται, ἔστω καὶ ἐὰν καλῶς προετοιμάζεται ἐδῶ καὶ ἀρκετὲς δεκαετίες ἀπὸ τὸ Βατικανό, δὲν θὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπὸ πολλοὺς Ὁρθοδόξους καὶ θὰ συντελέσῃ στὴν διάσπασι τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐπειδὴ θὰ γίνῃ χωρὶς νὰ ἐπιλυθοῦν οὐσιαστικὰ οἱ δογματικὲς διαφορὲς, χωρὶς οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ νὰ ἀπαρνηθοῦν τὰ αἰρετικὰ δόγματα (*filioque*, Πρωτεῖον, Κτιστὴ Χάρις κλπ.), ἀλλὰ μὲ ἐπανερμηνεῖα τῶν κατὰ τρόπο ἀνώδυνο γιὰ τὸ Βατικανό καὶ ἀποδεκτὸ ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους»¹⁵.

Πάντως, ὁ ἴδιος ὁ μητροπολίτης Περγάμου ἐξέφρασε τὴν ἄποψι, ὁμοῦ μετὰ τῶν Παπικῶν καὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ραβέννας ἦταν ἀπολύτως θετικά⁴⁵(!), δηλαδὴ ἡ οὐνιτοποίηση τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν βαίνει καλῶς!...

7. Ἐπίσημες φωνὲς ὀρθοδόξου διαμαρτυρίας ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Καινοτομίας

Ἔχουν ἤδη ἀναφερθῆ ἀρκετὲς καὶ ἰσχυρὲς φωνὲς διαμαρτυρίας ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Καινοτομίας γιὰ τὰ τεκταινόμενα εἰς βάρος τῆς Πίστεως, κατὰ τὴν ἐξέτασι τοῦ θεματός μας, οἱ ὁποῖες ἀποδεικνύουν ὅτι τὰ Ὁρθόδοξα ἀντισώματα καὶ ἡ Ὁρθόδοξος εὐαισθησία δὲν ἔχουν ἐντελῶς ἀπολεσθῆ, ἂν καὶ ἡ πλειοψηφία τῶν φύσει καὶ θέσει ὑπευθύνων καὶ φυλάκων τῆς Ἀληθείας τῆς Πίστεως ὑπνώττει βαθέως, ἐφησυχάζει μακαρίως καὶ σιωπᾶ ἀνεξηγήτως.

Ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου Ἑλλάδος, παρατηρεῖται ἀπὸ ὀλίγους ἔστω κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς μία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἀνακοπῆς τοῦ διαβρωτικοῦ καὶ καταλυτικοῦ ρεύματος τῆς προδοσίας τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἔστω καὶ καθυστερημένα, καθ' ἡμᾶς, διαφαίνεται μία ἐλπιδοφόρα κινητικότητα, ἡ ὁποία ἀναπτέρωνει τὶς ἐλπίδες γιὰ τὸ θαῦμα τῆς ἀποτινάξεως τῆς οἰκουμενιστικῆς αἰχμαλωσίας καὶ ἀναρριπίζει τοὺς πόθους γιὰ τὴν ἐπανεένωσι τῶν Ὁρθοδόξων ἐν τῇ Ἀληθείᾳ, ὥστε νὰ

πανηγυρίσουμε μία νέα όντως Κυριακή τής Όρθοδοξίας, έναν νέο Θρίαμβο τής Πίστεως!

Τό ότι ύπάρχει σαφής επίγνωση τής δεινής καταστάσεως τών Καινοτόμων έξ αίτίας τών ψευδοποιημένων τους εΐναι κάτι τό ούσιώδες. Γράφει καί πάλι μετά παρηρησίας ό π. Θεόδωρος Ζήσης:

«Εΐναι παύλειο, αλλά δυστυχώς ξεχασμένο τό σύνθημα “Γρηγορείτε”, σήμερα που οι λύκοι οι βαρείς έχουν εισέλθει μέσα στην Έκκλησία, και πολλοί έξ ήμών τών κληρικών λαλούν διεστραμμένα, αποσπούν τους πιστούς από τήν αλήθεια τής Όρθοδοξίας στα δίχτυα καί στις πλάνες τών αΐρέσεων του Παπισμού καί του Οίκουμεινισμού»⁴⁶.

Τό πλέον έντυπωσιακό εΐναι, ότι άκόμη καί άρχιερείς τής Καινοτομίας έτόλμησαν -διότι περι τόλμης πρόκειται!- νά εΐπουν τήν αλήθεια περι τής αΐρέσεως του Παπισμού, μετά τά γεγονότα τής Ραβέννας, έστω προς στιγμήν χωρίς τήν άναμενομένη άποφασιστικότητα καί συνέπεια έναντι τών εύθυνών, οι όποιες ανακύπτουν για τους ίδιους από τό όμολογιακό διάβημά τους.

Βεβαίως, ή μαρτυρία τους έχει μεγάλη άξία καί επαινεΐται, διότι «είτε προφάσει είτε αλήθεια»⁴⁷ ή Όρθόδοξος Όμολογία καταγγέλεται, σέ καιρούς μάλιστα δεινούς καί δυσχειμερίους, όταν ή έκκοσμίκευσις, ή άδιαφορία αλλά καί ή δειλία επικάθηνται στις καρδιές τών πολλών καί σφραγίζουν τά χείλη τών περισσοτέρων.

Ό νέος μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ έγραψε εύθαρσώς «τά αυτόνόητα», τά όποία στην έποχή του Οίκουμεινισμού δέν εΐναι καθόλου αυτόνόητα για τίς έκκλησιαστικές του Άρχές, άπευθυνόμενος προς τόν παπικό επίσκοπο Σύρου, Θήρας καί Κρήτης Φραγκίσκο, ότι δηλαδή ή «θρησκευτική κοινότης» του παπικού άξιωματούχου,

«διά του γνωστού σχίσματος, άπώλεσε τήν Χάριν του Ζώντος Θεού καί έξέπεσεν από αΐρέσεως εις αΐρεσιν καί από άκοσμίας εις άκομίαν, διαστρεβλώσασα τό σωτηριώδες μήνυμα του ένσαρκωθέντος Υίου του Θεού καί άνατρέπουσα λόγους καί έργους τήν άνατροπήν τών κατεστημένων δομών καί έξουσιών του έκπεσόντως κόσμου, ήν εισέφερε διά τής άπερινοήτου Αύτου Σταυρικής Θυσίας καί του Παναχράντου Αύτου Αΐματος, ό Υιός καί Λόγος του Θεού»⁴⁸.

Καί επίσης,

«(οἱ Ἅγιοι μέμφονται) τὸν ἐκπεσόντα Παπικὸν Θρόνον καὶ τὸν ἐξ αἰτίας τῆς πλάνης Αἰρεσιάρχην Προκαθήμενον Αὐτοῦ»⁴⁸.

Τὴν ὁμολογία αὐτὴ ἐπανηγύρισαν οἱ Ἄντι-παπικοὶ καὶ Ἄντι-οικουμενισταὶ ἀδελφοὶ ἀπὸ τὸν χώρο τῆς Καινοτομίας καὶ εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸ γιὰ τὴν τόλμη τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ⁴⁹.

Εὐχόμεθα συγχαρητηρίως νὰ ὑπάρξῃ συνέχεια, ἂν καὶ φοβούμεθα ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ὁμολογία ἀποτελεῖ μᾶλλον φραστικὸν πυροτέχνημα ἄνευ ἀντικρύσματος, γιὰ τὸν καθησυχασμὸ τῶν ἀγωνιῶντων πιστῶν, ἐφ' ὅσον ὁ ἐν λόγῳ ἀρχιερεὺς, μέσῳ τῆς ἰδίας ἐπιστολῆς του καὶ ὡσὰν νὰ γράφῃ σὲ ἀδαεῖς, θέλησε νὰ ἐμφανίσῃ τὰ γραφόμενά του ὡς συμφωνοῦντα γενικῶς μὲ τὴν γραμμὴ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ ἄρτι ἀποβιώσαντος φιλοπαπικοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Καινοτομίας Χριστοδούλου, πρᾶγμα ἐξοφθάλμως καὶ χονδροειδῶς ψευδές, ἐπίσης δέ, μόλις προσφάτως, εὐρέθη στὴν ἔδρα τοῦ ἐκφραγκισμοῦ τῆς ὀρθοδοξίας, στὸ Φανάρι, προκειμένου νὰ παραστῆ σὲ χειροτονία ἐπισκόπου! Τὰ ἐνδεικτικὰ καὶ μόνον αὐτὰ γεγονότα δὲν φανερώνουν συνέπεια καὶ σοβαρότητα...

Ἐλπιδοφόρος ὁμολογιακὸς δυναμισμὸς ἐξεπέμφθη ἐπίσης ἀπὸ τὴν Αἰτωλοακαρνανία, ὅπου ὁ τοπικὸς μητροπολίτης κ. Κοσμᾶς στὴν Χριστουγεννιάτικη Ἐγκύκλιό του, ἔθιξε τὸ θέμα τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τῶν φοβερῶν συνεπειῶν της. Ἀνέφερε δὲ χαρακτηριστικῶς:

«Ἡ ἀποστασία μας παρουσιάζεται καὶ στὶς σχέσεις μας μὲ τὴν Ὀρθόδοξη πίστι καὶ παράδοσί μας. Γνωρίζουμε ὅτι μία Ἐκκλησία ἵδρυσε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος. Συνέχεια αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἡ ἅγια μας Ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία. Ἄλλη Ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει. Οἱ παπικοὶ ἀποσπάσθηκαν τὸ 1054 μ.Χ., γιὰ τὸν δὲν δέχθηκαν οἱ ὀρθόδοξοι νὰ ὑποταγοῦν στὶς ἀντιχριστιανικὲς κακοδοξίες τους. Ἀργότερα καὶ οἱ προτεστάντες ἀποσπάσθηκαν ἀπὸ τοὺς παπικοὺς. Δὲν ἀποτελοῦν Ἐκκλησία, δὲν ἔχουν ἱερωσύνη καὶ Θεία Χάρι. Κυριαρχοῦνται ἀπὸ ἀνθρωποκεντρισμὸ καὶ ἐκκοσμίκευσι, εἶναι ξένοι ἀπὸ ἀγιοπνευματικὴ ζωὴ. Κάθε σχέσι μαζί τους, ἐφ' ὅσον ὁ πάπας καὶ οἱ προτεστάντες δὲν δέχονται νὰ παραχωρήσουν τὴ θέσι τους στὸν Θεάνθρωπο Χριστό, εἶναι ἀποστασία καὶ ἄρνησι τῆς σωτηρίου ἀληθείας...».

Ἔθετε δὲ τὸ συγκλονιστικὸ καὶ αὐτοκριτικὸ ἐρώτημα:

«Όταν σήμερα παρατηρούμε ἀμβλυνσι τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ τάσεις κοινωνίας μὲ ὄλους τοὺς κακοδόξους αὐτούς, ἐνῶ παραμένουν ἀμετανόητοι, δὲν ζοῦμε τὴν ἀποστασία ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξο ἀλήθεια;».

Καὶ κατέκλεισε νουθετικῶς καὶ ἀποφασιστικῶς:

«Σήμερα, ἄς διαχωρίσουμε τὴ θέσι μας ἀπὸ τοὺς κακοδόξους. Τοὺς ἀγαποῦμε ὄλους. Ἐφ' ὅσον ὅμως μένουν ἀμετανόητοι, δὲν θὰ προδώσουμε τὴν Ὁρθοδοξία μας»^{50!}

Ἴδου λοιπὸν ἡ πρόκλησις γιὰ τοὺς διαμαρτυρομένους ἀδελφοὺς τῆς Καινοτομίας: **«Σήμερα, ἄς διαχωρήσουμε τὴ θέση μας ἀπὸ τοὺς κακοδόξους»!** Αὐτὸ ἐγράφη τὰ περασμένα Χριστοῦγεννα, πρὸ δύο καὶ πλέον μηνῶν, ἀλλὰ μόλις τὴν προηγούμενη ἐβδομάδα, γιὰ παράδειγμα, ὁ Οἰκουμενιστῆς πατριάρχης Βαρθολομαῖος μετὰ τοῦ μητροπολίτου Περγάμου καὶ ἄλλων, ἦταν καὶ πάλι στὴν Ρώμη γιὰ νὰ συμμετάσχῃ στὸν ἐορτασμὸ τῆς 90ῆς ἐπετείου ἐνὸς Παπικοῦ Ἰδρύματος, τοῦ Ποντιφικικοῦ Ἀνατολικοῦ Ἰνστιτούτου, στὸ ὅποιο εἶχε φοιτήσει, ὅπου καὶ συναντήθηκε γιὰ ἄλλη μία φορὰ μὲ τὸν Πάπα Βενέδικτο ΙΣΤ' σὲ κλίμα συμπροσευχῆς καὶ συνδιακονίας ἐκκλησιαστικῆς^{51!}... Ἀναμένεται δὲ νὰ παραστῆ αὐτοπροσώπως στὴν Ἐθρονικὴ Ἐορτὴ τῆς Ρώμης τὸν ἐρχόμενο Ἰούνιο καὶ ἐπίσης προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Πάπα νὰ λάβῃ μέρος σὲ μεγάλη ἐπισκοπικὴ σύνοδο τῶν Παπικῶν τὸν ἐρχόμενο Ὀκτώβριο!...

Ἄρά γε, ὑπάρχει ὄντως ἐπίγνωσις τοῦ τί λέγουμε καὶ τί ὀφείλουμε νὰ πράξουμε, ὅταν προβαίνουμε σὲ τόσο ἠχηρὲς ὁμολογιακὲς διακηρύξεις; Εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἄρουμε τὸν σταυρὸν τῆς Ὁμολογίας στὴν πρᾶξι ἢ ἀντιφάσκουμε ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων;...

Κατανοοῦμε λοιπὸν, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μία ἀνώδυνη ὁμολογία ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς. Ἀπαιτεῖται ὅπωςδήποτε **ἐμπρακτὴ συνέπειαι!**

8. Ἐμεῖς προτιμοῦμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Ἀγίους!

Ἐ αὐτὴ τὴν **ἐμπρακτὴ συνέπειαι** ὠθεῖ καὶ προτρέπει ἡ ἀγωνιστικὴ κραυγὴ γνωστοῦ Κληρικοῦ:

«Ἄς κρατήσουν οἱ φιλοπαπικοί, οἱ λατινόφρονες, οἱ οἰκουμενισταὶ ἐπίσκοποι, πνευματικοί, ἱερεῖς, θεολόγοι τὴν κοινωνία μὲ τοὺς αἵρετικούς, ἐμεῖς προτιμοῦμε τὴν κοινωνία μὲ τοὺς Ἀγίους. **Δὲν μποροῦν νὰ συνυπάρξουν καὶ τὰ δύο»**^{52!}

Αυτό ακριβώς κατανοούντες καὶ ἐνστερνιζόμενοι ταπεινοὶ Ἀγιορεῖται Πατέρες Σκητιώτες καὶ Κελλιῶτες, ἔγραφαν πρὸ ἔτους καὶ ὑπεδείκνυαν εὐθαρσῶς πρὸς τοὺς Ἠγουμένους τῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους **τὴν μόνη σωτήριο διέξοδο** ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως, δικαίωνοντας ἀσφαλῶς τὴν στάσι τῆς διωκομένης Μονῆς Ἐσφιγμένου:

«Πιστεύουμε ὅτι μετὰ τὶς τόσες ἔγγραφες καὶ προφορικές διαμαρτυρίες καὶ ἐνστάσεις, τὶς ὑπαναχωρήσεις, ὀπισθοχωρήσεις καὶ συμβιβασμούς, τὸ μόνο ποῦ θὰ εὐφράνει τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ θὰ κατασχύνει τοὺς κακοδόξους, εἶναι ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν ἀπανταχοῦ συμφωνούντων ἢ σιωπώντων ἐπισκόπων. Συγκεντρώστε, Ἁγιοὶ Πατέρες, τοὺς μοναχοὺς τῶν κοινοβίων, τῶν σκητῶν καὶ τῶν κελλιῶν σὲ παμμοναστικὴ ἀγωνιστικὴ σύναξη, εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ καθαιρέστε τοὺς πύργους τῶν αἵρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀναλάβετε τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς Πίστεως. **Ἐμεῖς, ἂν σεῖς ἀπρακτῆσετε, θὰ προτιμήσουμε νὰ πράξουμε τὰ θεάρεστα καὶ ὄχι τὰ εὐάρεστα.** Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φωτίσει ὅλους, καὶ ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος νὰ σκέπει καὶ νὰ εὐλογεῖ τὸ Περιβόλι τῆς· νὰ προστατεύουν τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀπὸ Θεοτοκομάχους καὶ Ἀγιομάχους αἵρετικούς, ὡς καὶ ἀπὸ δειλοὺς ποιμένες ποῦ ἀφήνουν τὴν ποίμνην ἀπροστάτευτην στὶς ἐπιθέσεις τῶν λύκων»⁵³.

Δὲν γνωρίζουμε τὴν συνέχεια τῆς ἐπαινετῆς αὐτῆς προτροπῆς, ἀλλὰ τὸ μήνυμά της εἶναι σαφές καὶ σωτήριο. Οἱ ἀντιδρώντες πρέπει νὰ περάσουν ὅπωςδήποτε ἀπὸ τὴν θεωρία στὴν πράξι, ἀπὸ τὴν ἀπόρριψιν τοῦ φιλο-οικουμενισμοῦ καὶ τοῦ φιλο-παπισμοῦ, στὴν ἀπόρριψιν ὅσων συμμετέχουν ἢ συμφωνοῦν ἢ σιωποῦν. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ ἱερὸς διάλογος καὶ ἡ κοινωνία τῶν Ὀρθοδόξων μὲ τὸν Ζῶντα Θεὸ τῆς Ἀληθείας καὶ τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ, τὸ Ἐκκλησιαστικὸ τους φρόνημα, καθὼς καὶ ἡ εὐθύνη τους ἐναντι τοῦ κόσμου ὅλου.

Ἐφ' ὅσον, ὅπως καταφάνηκε ἐναργέστατα ἀπὸ τὴν Εἰσήγησί μας, ὁ **Διάλογος ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν - Παπικῶν ἀποτελεῖ τελικὰ ἕναν θρίαμβο τοῦ Ρωμαιοκεντρικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἕναν ἐμπαιγμὸ τῶν ὀρθοδόξων καὶ ἐξυφαίνει μίαν οὐνιτικοῦ τύπου ψευδένωσι, δὲν δικαιολογεῖται οὔτε ἐφησυχασμός, οὔτε ἄγνοια, οὔτε ἐπανάουσις.** Ὅλοι εἴμεθα συνυπεύθυνοι καὶ ὅλοι καλούμεθα σὲ σωτήριες ἐνέργειες καὶ ἀποφάσεις.

Καθ' ἡμᾶς, τοὺς Ὁρθοδόξους Ἐνισταμένους τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὴ ἡ φαινομενικὰ ἴσως αὐστηρὴ Πατερικὴ στάσις ἐναντι τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, δηλαδὴ ὁ κανὼν τῆς ἀποτειχίσεως καὶ τοῦ ἐμπράκτου καὶ συνεποῦς ἀντι-αιρετικοῦ ἀγῶνος, ἐν τῇ ἐλπίδι μάλιστα μιᾶς Ὁρθοδόξου Συνόδου πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ καταδίκην τῆς αἰρέσεως καὶ τῶν αἰρεσιάρχων, εἶναι ἡ μόνη ἀποτελεσματικὴ καὶ ἐνδεδειγμένη στάσις.

Ἡ στάσις αὐτὴ δὲν συνιστᾷ ὑπερβολή, οὔτε ἀδυναμία ἀντιμετωπίσεως τῶν συγχρόνων προκλήσεων, οὔτε φυγὴ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, οὔτε εὐθυνοφοβία. Ὑπαγορεύεται ἀπὸ **σωτηριολογικὴ ἀναγκαιότητα**, ὡς τὸ ἔσχατο μέτρο προφυλάξεως καὶ ἀμύνης, ἀλλὰ καὶ καταγγελίας καὶ κλήσεως εἰς μετάνοιαν τῶν παρεκτρεπομένων καὶ ἀποστατούντων. Ἄς μὴ αὐταπατώμεθα: ἡ κατάστασις, στὸ σημεῖο ποῦ ἔχει περιέλθει, δὲν θεραπεύεται ριζικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ «ἐκ τῶν ἑνδον», ὅπως ὑποστηρίζουν κάποιοι. Δὲν δύναται νὰ διεξαχθῇ συνεπῆς ἀντι-αιρετικὸς ἀγῶνας σὲ κοινωνία μὲ τοὺς αἰρετικούς καὶ σὲ ἐξάρτησι ἀπὸ αὐτοῦς. **«Δὲν μποροῦν νὰ συνυπάρξουν καὶ τὰ δύο»!**

Καὶ βεβαίως, οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀνθροπικοί, οἱ ὁποῖοι διατελοῦν σὲ κατάστασι Ἀποτειχίσεως καὶ **ὄχι Σχίσματος**, ὅσο συσπειρώνονται καὶ συνενώνονται μεταξύ τους, τόσο πιὸ ἀποτελεσματικὸ, ἀξιόπιστο καὶ παρὰ Θεοῦ εὐλογημένο καθιστοῦν τὸ ἱερὸ ἔργο τους ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, καλοῦμε ἅπαντας σὲ ἐναγώνιο καὶ ἐλπιδοφόρο ἐτοιμότητα καὶ ἐγρήγοροι, μὲ ἐσχατολογικὴ ἐνατένισι καὶ προσμονή:

«Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου»⁵⁴! «Τεκνία, ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ»⁵⁵. «Ὁ Κύριος ἐγγύς»⁵⁶! Διό, «γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε· πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω»⁵⁷, «καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν»⁵⁸. Ἀμήν!

Παραπομπές τῆς Ὁμιλίας

(*) Τὸ κείμενο τῆς Εἰσηγήσεως δημοσιεύεται στὴν πληρότητά του, βελτιωμένο καὶ ὑπομνηματισμένο.

1. **Ἐπισκόπου Αὐγουστίνου Καντιώτου**, Προδοσία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, Φλώρινα 2005, σελ. 25-27.
2. ΡΓ τ. 62, στλ. 85/Ὁμιλία ΙΑ' *Εἰς τὴν Πρὸς Ἐφραίους Ἐπιστολήν*, § δ'.
3. **Ἀρχιμ. Ἰουστίνου Πόποβιτς**, Ἄνθρωπος καὶ Θεάνθρωπος, ἔκδ. «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1969, σελ. 159.
4. **Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Κατρακούλη**, Ὁρθόδοξα Μηνύματα, ἔκδ. Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου Μακρυνοῦ 1995, σελ. 139.
5. **Ἀγίου Ἐπισκόπου Νικολάου Βελιμίροβιτς**, Ἐμπνευσμένα Κείμενα Ὁρθοδόξου Πνευματικότητος, ἔκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2007, σελ. 222-223.
6. **Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Κατρακούλη**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 140.
7. **Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση**, «*Κινδυνεύει τώρα σοβαρὰ ἡ Ὁρθοδοξία*», περιοδ. «*Θεοδρομία*», Ἰανουάριος-Μάρτιος 2007, σελ. 95.
8. Β' Κορ. ια' 14.
9. **Ἀρχιμανδριτῶν Κυπριανοῦ καὶ Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανιτῶν**, Ὁ Παποκεντρικὸς Οἰκουμενισμὸς. Ἀνησυχητικὲς Ἐξελίξεις, ἔκδ. Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, Ἀθήνα 2002, σελ. 56-57.
10. **Ἀρχιμ. Σπυρίδωνος Μπιλάλη**, Ὁρθοδοξία καὶ Παπισμὸς, τ. Α', ἔκδ. «Ὁρθοδόξου Τύπου», Ἀθήναι 1969, σελ. 357-358. Βλ. καὶ **Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου**, Ἡ Αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ καὶ ἡ σύγχρονη Οἰκουμενιστικὴ Προσέγγισις Ὁρθοδόξων καὶ Παπικῶν, δ3. *Βατικάνειο Ἐνωτικὸ Σχέδιο*, Εἰσηγήσις Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἀθήνα 3/16.3.2003, σελ. 23-25.
11. **Ἐπισκόπου Αὐλῶνος Ἀγγέλου**, Οἰκουμενισμὸς: Κίνησις γιὰ τὴν ἔνωσι ἢ συγκρητιστικὴ αἵρεσις; ἔκδ. Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, Ἀθήνα 1998, σελ. 34-50.
12. **Γρηγορίου Μ. Λιάντα**, Διορθόδοξος Διακονία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ συμβολὴ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν στοὺς διμερεῖς θεολογικοὺς διαλόγους μὲ τὴ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία καὶ τὴν Ἐκκλησία τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ἔκδ. Κορνηλία Σφακιανάκη, Θεσσαλονίκη 2005, σελ. 248.
13. Αὐτόθι, σελ. 265.
14. **Ἰωάννου Καρμίρη**, Ὁρθοδοξία καὶ Ρωμαιοκαθολικισμὸς, II, Ἀθήναι 1965, σελ. 38.
15. **Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη**, «*Ἀνησυχία διὰ τὴν προετοιμαζομένην ἀπὸ τὸ Βατικανὸ ἔνωσιν Ὁρθοδόξων-Ρωμαιοκαθολικῶν*», ἔφημερ. «*Ὁρθόδοξος Τύπος*», ἀριθ. 1702/14.9.2007, σελ. 4.
16. «*Πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους Αἰγύπτου καὶ Λιβύης Ἐπιστολὴ Ἐγκύκλιος κατὰ Ἀρειανῶν*», στὸ Π. Σημάτη, «*Θεολογικοὶ Διάλογοι Συσκοτίσεως καὶ ὁ Μ. Ἀθανάσιος*», ἔφημερ. «*Ὁρθόδοξος Τύπος*», ἀριθ. 1708/26.10.2007, σελ. 3.
17. **Γρηγορίου Μ. Λιάντα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 264.
18. Ἐφημερ. «*Καθολικὴ*», ἀριθ. 2705/20.7.1993, σελ. 3.

19. Στο **Ἄντωνίου Παπαδοπούλου**, Θεολογικός Διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν (Ἱστορία-Κείμενα-Προβλήματα), ἐκδ. οἶκος Ἄδ. Κυριακίδη Α.Ε., Θεσσαλονίκη-Ἀθήνα 1996, σελ. 228.
20. **Ἰωάννου Παναγόπουλου**, Ὁ Θεολογικός Διάλογος τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς - Κριτικὴ ἐκτίμηση τῶν Ἐπισήμων Κειμένων του, στὸ Μόρφωση καὶ Μεταμόρφωση, ἐκδ. Ἔθως, Ἀθήνα 2000, σελ. 299-301.
21. **Ἀρχιμανδριτῶν Κυπριανοῦ καὶ Γλυκερίου Ἀγιοκυπριανιτῶν**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 22-23.
22. Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, «Ὁ Θεολογικός Διάλογος Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν...», περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 10/Νοέμβριος 2000, σελ. 935α.
23. **Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ**, Περί τὴν Κακοδαμονίαν τοῦ Ἐπισήμου Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν, Ἀνάτυπον ἀπὸ τὴν Ε.Ε.Θ.Σ. τοῦ Α.Π.Θ., Τμῆμα Θεολογίας, τόμος 13, ἐκδ. Κορνηλίας Σφακιανάκη, 2003, σελ. 24-25.
24. Αὐτόθι, σελ. 12.
25. **Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση**, «Μετὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα - Διαπιστώσεις καὶ Ἐκτιμήσεις», περιοδ. «Θεοδρομία», Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2001, σελ. 16.
26. **Ἱερομονάχου Κλήμεντος Ἀγιοκυπριανίτου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 28.
27. **Ἰωάννου Παναγόπουλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 301.
28. «Ὁ Διάλογος μεταξύ Ὁρθόδοξων καὶ Ρωμαιοκαθολικῶν», περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 8/Αὐγουστος-Σεπτέμβριος 2006, σελ. 607-609.
29. **Γρηγορίου Μ. Λιάντα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 254 (ἀποφίς τοῦ Καθηγητοῦ Ἰωάννου Παναγόπουλου).
30. **Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 3.
31. **Γρηγορίου Μ. Λιάντα**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 236 (ἀποφίς π. Θεοδώρου Ζήση).
32. **Ἰωάννου Κορναράκη**, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, «Τὸ Κείμενον τῆς Ραβέννας προσωπεῖον τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου», Ἴσοσελίδα: «Ἀντιαιρετικὸν Ἐγκόλπιον» (http://www.egolpio.com/OIKOUMENISMOS/zhz_ravenna.html). Βλ. καὶ τοῦ **Ἰδίου**, «Ἡ ἀποφίς τοῦ Πάπα διὰ τὴν κατ' Ἀνατολὰς Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν» (<http://nikourem.wordpress.com/2007/11/11/>).
33. Στὸ **Μοναχοῦ Μωυσέως Ἀγιορείτου**, «Οὐνιτοποίησις τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν Ραβένναν», ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1717/4.1.2008, σελ. 1.
34. «Διεθνῆς Μικτὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξύ Ὁρθοδόξου καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, Ραβέννα, Ἰταλία, 8-14 Ὀκτωβρίου 2007», περιοδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 10/Νοέμβριος 2007, σελ. 856-857.
- 34α. Ἐφημερ. «Τὸ Βῆμα», 16.11.2007, σελ. Α12.
35. **Interview of Bishop Artemije of Raska and Prizren to Daily Danas**, 5-6.1.2008, Yahoo: «*Orthodox Christian News*» - 16.1.2008.
36. **Bishop Hilarion of Vienna and Austria**, Comments on Cardinal Walter Casper's interview to 'Our Sunday Visitor' magazine, *Europaica Bulletin*, No 140/19.2.2008.
37. Ἀποφίς τοῦ γνωστοῦ Οἰκουμενιστοῦ μητροπολίτου Ὁρους τοῦ Λιβάνου Γεωργίου Κχόντρ, παρατιθέμενη σὲ κείμενο τοῦ π. Ἰωάννου Μάγεντορφ, στὸ περιοδ. «*Saint Vladimir's Theological Quarterly*», (30), No 4/1986, p. 354.

38. Ἄρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, «Τὸ Κεῖμενο τῆς Ραβέννας καὶ τὸ Πρωτεῖο τοῦ Πάπα» (30.12.2007), περιοδ. «Παρακαταθήκη», ἀριθ. 57/Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2007, σελ. 9-10.
39. Βιβλιοκρισία στὸ περιοδ. «Κληρονομία», τόμ. 1, τεῦχος Α΄, Θεσσαλονίκη - Ἰανουάριος 1969, σελ. 151 ἔ.
40. Αὐτόθι, σελ. 152.
41. Ἰωάννου Κορναράκη, *Τὸ Κεῖμενον τῆς Ραβέννας...*, ἐνθ' ἄνωτ. Ἐπίσης, βλ. «*Is the Theologian Ioannis Zizioulas proclaiming Orthodoxy?*», Italia Ortodossa, <http://digilander.libero.it/ortodossia/Zizioulas.html>
42. Ἡ «Βαπτισματικὴ Θεολογία» τῶν Οἰκουμενιστῶν - Ἐτέρα μορφή τῆς προτεσταντικῆς «Θεωρίας τῶν κλάδων» - Κατάλυσις τῆς Ὁρθοδόξου Πατερικῆς Ἐκκλησιολογίας ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου Ζηζιούλα, στὸ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 26-29/Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1992, σελ. 34-43.
43. Μέγα Φαράντου, Ἡ κρίση τῆς θεολογίας τοῦ Ἰωάννου Ζηζιούλα, *Οἰκουμενισμὸς ἢ Ὁρθοδοξία;*, Στὴν Ἱστοσελίδα «Ἀντιαιρετικὸν Ἐγκόλπιον»: <http://img.pathfinder.gr/clubs/files/60261/58.html>
44. Περιοδ. *S.O.P.*, 318/2007.
45. *Progress in dialogue with Catholics, says Ecumenical Patriarchate* (<http://www.asianews.it/view4print.php?l=en&art=10597>).
46. Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, «Κινδυνεύει τώρα ἡ Ὁρθοδοξία», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 92.
47. Πρβλ. Φιλιπ. α΄ 18.
48. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1710/9.11.2007, σελ. 5.
49. Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1711/16.11.2007, σελ. 1, 5.
50. Χριστουγεννιάτικο Μήνυμα Αἰτωλίας Κοσμά, Romfea.gr-24.12.2007.
51. Συνάντηση τοῦ Πάπα Βενέδικτου ΙΣΤ΄ μετὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο στὴ Ρώμη - προσευχήθηκαν μαζί, In.gr-Εἰδήσεις (Ρώμη, 7.3.2008).
52. Πρωτοπρ. Θεοδώρου Ζήση, «Κινδυνεύει τώρα ἡ Ὁρθοδοξία», ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 103.
53. Ἀνοικτὴ Ἐπιστολὴ Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν - Δεκέμβριος 2006, περιοδ. «Θεοδρομία», Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 2006, σελ. 569.
54. Ἰωάν. ιβ΄ 31.
55. Α΄ Ἰωάν. β΄ 18.
56. Φιλιπ. δ΄ 5.
57. Α΄ Κορ. ιστ΄ 13 -14.
58. Φιλιπ. δ΄ 9.

• **Ἐπίλογος «ΙΣ΄ Συνάξεως»**

Ἦδη, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, ἐφθάσαμε στὸ τέλος καὶ τῆς ἐφετινῆς μας «Συνάξεως».

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν!

Εὐχαριστοῦμε τὴν Ὑπερευλογημένη Θεοτόκο καὶ τοὺς Ἁγίους Τρεῖς Νέους Ἱεράρχας, Φώτιο Μέγα, Γρηγόριο Παλαμᾶ καὶ Μᾶρκο Εὐγενικό, γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ βοήθειά τους!

Ἐλπίζουμε, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ «Σύναξις» θὰ συντελέσῃ ἀποφασιστικὰ

- σὲ ἓναν βαθύτερο ὀρθόδοξο προβληματισμό·
- στὴν συνειδητοποίησι τοῦ θανάσιμου κινδύνου ἐκ τῆς **Παπικῆς**

Παναιρέσεως·

- στὴν ἀποτροπὴ τοῦ ὀριστικοῦ **ἐξουιτισμοῦ** τῶν ὀρθοδόξων.
- στὴν ἐνίσχυσι τοῦ **ἀντι-οικουμενιστικοῦ** ἀγῶνος·
- στὴν προσθήκη προσευχῆς γιὰ τὸ θαῦμα μιᾶς **Νέας Κυριακῆς** τῆς **Ὁρθοδοξίας** καὶ τὴν νίκη τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας ἐπὶ τῆς παναιρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**.

Ἔχουμε ἱερὸ χρέος νὰ συνεχίσουμε τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς αἵρέσεως τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, εἴτε αὐτὸς εἶναι **Φαναριο-κεντρικὸς** εἴτε **Βατικανο-κεντρικὸς** εἴτε ἔχει κέντρο τὸ **Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν** στὴν Γενεύη.

Ὅφειλουμε νὰ συνεχίσουμε ἐνιστάμενοι νομίμως καὶ θεαρέστως, μὲ ὁδηγοὺς πάντοτε τοὺς Ἁγίους Πατέρας καὶ μὲ ἀπόλυτη πιστότητα στὴν πνευματικὴ **Κληρονομιά** τους.

Ὁ ἱερὸς προμαχῶνας τοῦ **Ἀντι-οικουμενισμοῦ** πρέπει νὰ γίνῃ ἀκόμη ἰσχυρότερος, ὥστε νὰ ἀναχαιτίσῃ καὶ ἀποκρούσῃ ὀριστικῶς τὴν συγκρητιστικὴ αἵρεσι τοῦ πολυμεροῦς καὶ πολυμόρφου **Οἰκουμενισμοῦ**.

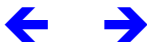
* * *

Ἐκ μέρους τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἀλλὰ καὶ εἰδικὰ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, θὰ ἤθελα νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω θερμὰ ὅλους, διότι μᾶς ἐτιμήσατε καὶ μᾶς ἐνθαρρύνατε μὲ τὴν παρουσίᾳ Σας.

Σᾶς εὐχόμεθα καλὴ Σαρακοστὴ καὶ καλὸ Πάσχα!

• Παρακαλῶ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν κύριο Κυπριανό, Ἀναπληρωτὴ Πρόεδρο τῆς Ἱεραῆς Συνόδου μας, προτοῦ ἢ Χορωδία μας νὰ θέσῃ τὴν προσευχητικὴ τῆς σφραγίδα, νὰ προσέλθῃ στὸ Βῆμα γιὰ μία Καταληκτικὴ Ἀναφορὰ στὴν δεκάτη ἕκτη «Σύναξι» μας.

* * *

• Καταληκτήριος Ἀναφορά στὴν 15΄ Σύναξιν

Ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου
τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων
Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ

«Ἀληθεύοντες ἐν Ἀγάπῃ»

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·

Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Ὁσιώτατες Μητέρες·

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Εχω τὴν ιδιαίτερη τιμὴ νὰ ἀναπληρώνω ἀπόψε τὸν ἀσθενοῦντα πολυσέβαστο Γέροντα καὶ Μητροπολίτη μας, τὸ Σεβασμιώτατο Πρόεδρο τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων κύριο Κυπριανό.

Ὁ ὀρθόδοξος ζῆλος του καὶ ἡ θεάρεστος προσήλωσίς του στὸ ἐνωτικὸ ὄραμα τῆς Πατερικῆς Ἐνστάσεως, ἐν τέλει καθιέρωσαν τὶς ἐτήσιες αὐτὲς «Συνάξεις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως», οἱ ὁποῖες ἤδη ἀποτελεοῦν ἕναν καρποφόρο ἐκκλησιαστικὸ θεσμό.

Τὰ νέα ἱστορικὰ δεδομένα, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐνδο-συνοδικό μας δυναμισμό, ἀλλὰ καὶ τὸν συγκρητιστικὸ δυναμισμό τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὑπογραμμίζουν, μὲ ἐξαιρετικὴ μάλιστα ἔμφασι, τὸ βαρύτατο χρέος μας νὰ ἐργασθοῦμε μὲ ἀπαραμείωτο ζῆλο καὶ ἐνθουσιασμό στὴν προοπτικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως, ὅπως Αὐτὴ μᾶς ἐκληροδοτήθη ἀπὸ τὸν θεοχαρίτωτο Γέροντα, Μητροπολίτη καὶ Ὁδηγό μας.

Ἡ ἀρραγῆς βάση τοῦ *Μαρτυρίου* καὶ τῆς *Μαρτυρίας* μας εἶναι ἡ θεόπνευστος ρῆσις τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: «Ἀληθεύοντες ἐν Ἀγάπῃ»¹.

Μένοντες σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι στὴν εὐαγγελικὴ Ἀλήθεια, ὅπως Αὐτὴ ἐνσαρκώνεται καὶ ἐρμηνεύεται στὴν Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοσι, διατηροῦμε τὴν Ἀγάπῃ πρὸς τοὺς πλανωμένους καὶ ἑτεροδιδασκαλοῦντας, χωρὶς νὰ ὑποτιμοῦμε ἢ περιφρονοῦμε τὴν Εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Τοιοιτοτρόπως, «αὐξανόμεθα»¹ εἰς Χριστὸν κατὰ πάντα καὶ ταυτοχρόνως συμβάλλομε στὴν «αὐξῆσι» τῆς ἐνότητος τῶν

Ὁρθοδόξων, ἡ ὁποία διεργάγη ἐξ αἰτίας τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄκριβῶς πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 1998, ἀπὸ τοῦ Βήματος αὐτοῦ, ὁ χριστοχαρίτωτος Γέροντας καὶ Μητροπολίτης μας μᾶς

ὑπενθύμιζε τὸν θαυμάσιο σὲ λιτότητα καὶ βάθος λόγο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ:

«Καλὸν ὁ ζῆλος τῆς εὐσεβείας, ἀλλ' ἀγάπη συγκεκραμένος»².

Καὶ κατέληγε ὁ πολυσέβαστος Γέροντάς μας μὲ τὸ ἐξῆς σχόλιο-παρακαταθήκη:

«Καλὴ ἡ θερμότης γιὰ τὴν Ὁμολογία, ἀλλὰ κυριολεκτικὰ καταστροφικὴ, ὅταν δὲν εἶναι ἐνωμένη μὲ τὴν μετάνοια καὶ αὐτομεμψία, μὲ τὴν ταπείνωσι καὶ τὴν αὐτογνωσία, μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐσπλαγχνία»³.

* * *

Ἡ ἀποψινὴ μας Ἐκδήλωσις, ἡ 15[΄] Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως, ἔχω τὴν αἴσθησι ὅτι εὐρίσκει τὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας περισσότερο ἔτοιμη καὶ ὠριμη γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι ὅλου τοῦ φάσματος τῶν προκλήσεων, τὶς ὁποῖες συνεχῶς ἐγείρει ὁ Οἰκουμενισμός.

Τὸ τεράστιο καὶ ἀνεκτίμητο ὑλικό, τὸ ὁποῖο ἔχει συμπυκνωθῆ στὴν ἐμβριθὴ Ὁμιλία τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κυρίου Κλήμεντος, ἀλλὰ καὶ στὴν ταινία, τὴν ὁποία παρήγαγε ἡ φιλοπονία τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γλυκερίου, τὸ πρόσφατο τοῦτο ἔργο τῶν πολυτίμων αὐτῶν συνεργατῶν μας, εἶναι ἐνδεικτικὸ ἐνὸς πολὺ ἐλπιδοφόρου δυναμισμοῦ.

Ὅσο αὐξάνεται ἡ ποιότης τῆς ἀντι-οικουμενιστικῆς μας *προτάσεως*, μὲ κέντρο πάντοτε καὶ πηγὴ τὴν **Εὐχαριστιακὴ καὶ Ἑσυχαστικὴ Ἐμπειρία** τῆς Ὁρθοδοξίας μας, τόσο καὶ θὰ προσεγγίζωμε τὴν **Νέα Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας**.

Οί Οικουμενισταὶ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν στάσι τῶν Ἀντι-οικουμενιστῶν καὶ δὲν διστάζουν νὰ χαρακτηρίζουν αὐτοὺς, μὲ τὸν ἐπισημότερο μάλιστα τρόπο, ὡς δῆθεν «*δεσμίους ἐν πολλοῖς ἐνὸς νεομανιχαϊστικοῦ φονταμενταλισμοῦ*» καὶ ὡς «*μεταπράτας τῆς ἁκαθαρᾶς θρησκείας*»⁴.

Ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, πολὺ σύντομα μετὰ τὸ 1920, ἀπὸ ἀπλὸ *θεολογικο-κοινωνικὸ ρεῦμα* ἐξελίχθη σὲ *θεολογικὴ νοοτροπία*, ἐδημιούργησε *πνευματικὸ κλίμα* καὶ προκάλεσε ἀνοικτὰς *ρήξεις*, διότι τὸ διακυβευόμενον ἦταν πλέον ἢ Ὁρθὴ Πίστις, δηλαδὴ ἡ Σωτηρία.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει ἤδη ἐνώπιόν Της ἓνα *σωτηριολογικὸ πρόβλημα*: ἓνα ἰσχυρὸ *ρεῦμα νοοτροπίας καὶ ζωῆς* διαπερνᾷ τὸ ἐκκλησιαστικὸ Σῶμα καὶ μεταβάλλει τὸ ἀπ' αἰῶνος *ἐκκλησιολογικὸ παράδειγμα* (paradigme) τῆς ἱερᾶς Παραδόσεως.

Ἡ Ἐκκλησία, ὡς τὸ σύνολο τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται σὲ ἐνότητα μὲ τοὺς ἀπ' αἰῶνος Ἀγίους, εἶναι πλέον ἀναγκασμένη νὰ ἀντιμετωπίσῃ ριζικὰ τὸν Οἰκουμενισμό, νὰ ἐπισημάνῃ τὴν πλάνη του, νὰ καταδικάσῃ αὐτόν, νὰ τὸν ἀναθεματίσῃ.

Ὑφίσταται βεβαίως ipso facto ἓνα σοβαρὸ ἐμπόδιο: οἱ ἐπίσημες Διοικήσεις τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν ἔχουν υἱοθετήσῃ τὸν Οἰκουμενισμό, παρὰ τὴν ἀντίδρασι τῆς ὑγιοῦς **Ἐκκλησιαστικῆς Συνειδήσεως**, ἡ ὁποία ἐκφράζεται καὶ ἀναδεικνύεται ποικιλοτρόπως.

Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἀποθαρρύνῃ! Μὲ σοφία πνευματικὴ καὶ διάκρισι, ἃς ἀποφεύγωμε τὸν θανάσιμο κίνδυνον νὰ ἀντιποιοῦμεθα ἐξουσιῶν Οἰκουμενικῆς Συνόδου· καὶ ταυτοχρόνως, «*ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ*», ἃς ἐργαζώμεθα μὲ τρόπο σοβαρὸ καὶ ὑπεύθυνον γιὰ τὴν ἀφύπνισι τῆς **Συνοδικῆς Συνειδήσεως** τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς οὐσιαστικὴν ἀντιμετώπισιν τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὸ ὄραμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως ἦταν καὶ παραμένει ἐνωτικό· παρὰ τὴν ἀπαξιωτικὴν στάσι τῶν Οἰκουμενιστῶν ἀπέναντί μας, μένομε σταθεροί, χάριτι Θεοῦ, στὴν βίωσι τοῦ **Μυστηρίου τῆς Παραδόσεως διὰ τῶν Ἀγίων Πατέρων**, ἐκφράζομε ἐπίμονα τὴν πιστότητά μας στὸ **Πρωτεῖο τῆς Ἀληθείας**⁵ καὶ συνεχίζομε τὴν ἀσφαλῆ πορεία μας στὴν περιοχὴ τῆς **Ἀληθευούσης Ἀγάπης**, μὲ τὴν φιλόνηθρον προσευχητικὴ ἐλπίδα, ὅτι ἡ Μία καὶ Μοναδικὴ Ἐκκλησία, αὐτὴ ἡ

Χώρα τῶν Ἀχωρήτων, θὰ δεχθῆ σύντομα τὴν μετάνοια τῶν Οἰκουμενιστῶν στὶς εὐρύχωρες ἀγκάλες Της.

Εἶθε ἡ Ἄχραντος Μήτηρ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Κυρία Θεοτόκος, νὰ θαυματοργήσῃ θαῦμα μέγα, ὥστε νὰ δοξασθῆ ὁ Πατὴρ διὰ τοῦ Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι «ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ»⁶. Ἀμήν.

Σᾶς εὐχαριστῶ.

1. Ἐφεσ. δ´ 15.

2. PG τ. 94, στλ. 1436A.

3. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ, Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἡ Πατερικὴ στάσις τῶν Ὁρθοδόξων, σελ. 72, Ἀθήνα 1998.

4. Μητροπολίτου Ἰωαννίνων Θεοκλήτου, «Ὁμιλία εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν ἐπὶ τῇ Θρονικῇ Ἐορτῇ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας (30.11.2007)», περιοδ. «Ἐπίσκεψις», ἀριθ. 681/31.12.2007, σελ. 16.

5. Ἐπισκόπου Ὁρεῶν Κυπριανοῦ, «Τὸ Θεῖο Μυστήριον τοῦ Πρωτείου τῆς Ἀληθείας» (5/18.11.2007).

6. Ἐφεσ. γ´ 21.